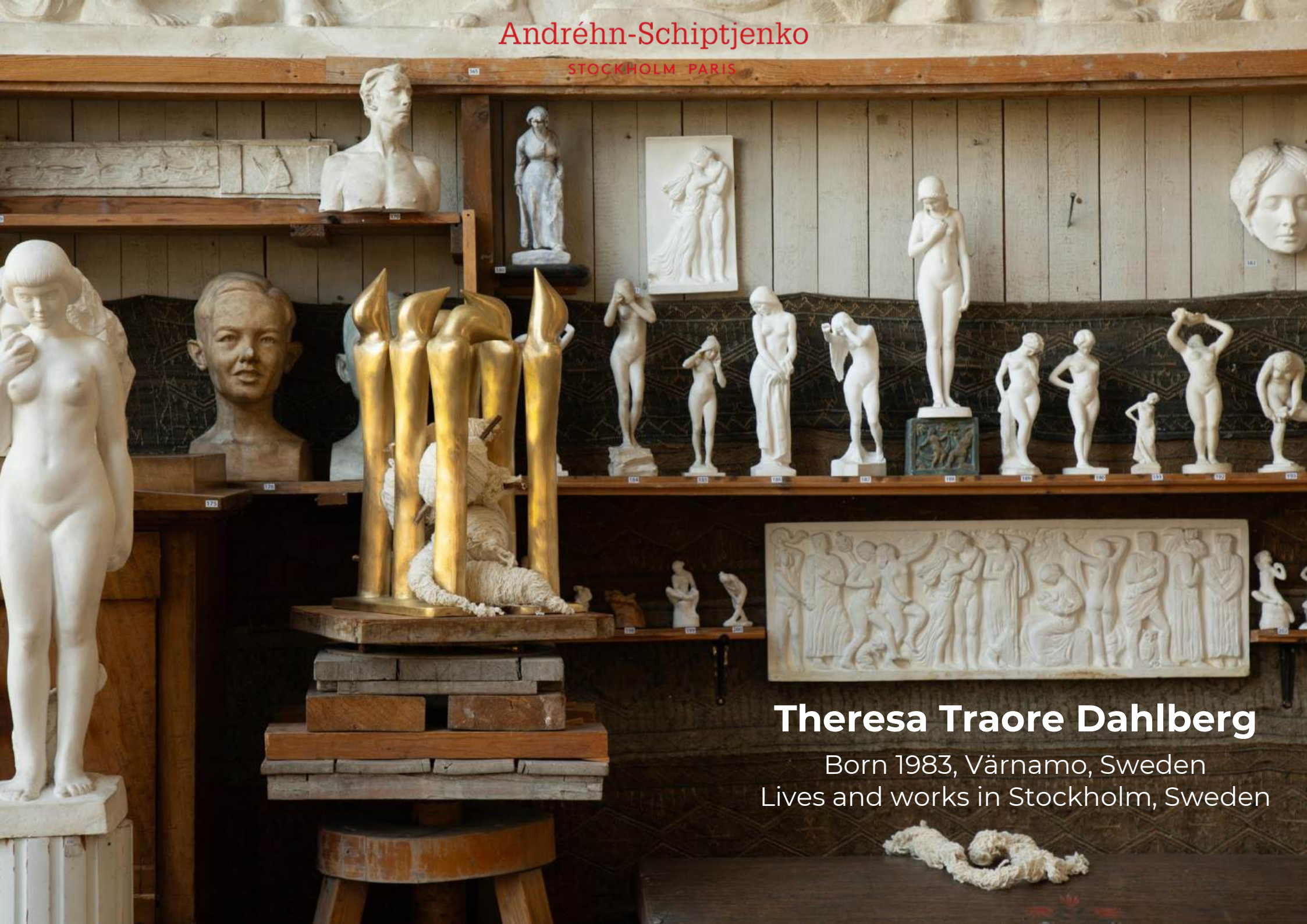

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Theresa Traore Dahlberg

Born 1983, Värnamo, Sweden
Lives and works in Stockholm, Sweden

Theresa Traore Dahlberg

Theresa Traore Dahlberg is a visual artist and filmmaker who formulates engaging and complex narratives through installation, sculpture, photography and film. Her sculptural works often take a point of departure in the material itself, both as a physical material and as a container of histories, ideas and notions. She also examines value shifting on account of industrial and technological developments, as well as their environmental impact on a local and global level. Traore Dahlberg draws from her own experience of being anchored in two sociopolitical cultures, Sweden and Burkina Faso.

Her installations, glass works and bronze sculptures result from various historically and personally charged materials that have been altered through different processes and thus become imbued with new meanings. More specifically, this can entail hand-spun cotton yarns or industrially produced circuit boards being melted and fused into glass; creating new purpose for the discarded. Inspired by Science Fiction, Futurism and African folktales, Traore Dahlberg's bronze sculptures of birds and hares instead play with visions of alternative futures and new sociopolitical structures.

Theresa Traore Dahlberg (b.1983 in Värnamo, Sweden) resides and works in Stockholm, Sweden. She studied 16 mm experimental film at the New School in New York and the Stockholm Academy of Dramatic Arts. In 2017, she graduated with a Master of Fine Art from The Royal Institute of Art in Stockholm.

Solo Exhibitions (selected)

- 2025** *Hidden Tales*, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm, Sweden.
- 2024** *Captured Changes*, Glass Factory Boda Sweden.
Idrix III, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France.
- 2022** *Idrix*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.
- 2021** *Växlingar*, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden.
- 2020** *Usine Seydoni*, Institut Suédois, Paris, France.
- 2019** *Theresa Traore Dahlberg – Becker Art Award 2019*, Höganäs Museum, Höganäs, Sweden and Färgfabriken, Stockholm, Sweden.
Seydoni Pionnier de l'Industrie, Musicale au Burkina, Musée National du Burkina Faso, Ouagadougou, Burkina Faso.

Groups Exhibitions (selected)

- 2025** *Where We Are*, Sven-Harrys Konstmuseum, Stockholm, Sweden.
Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging, Helsinki Biennial 2025, Helsinki, Finland.
- 2024** *Transmissions*, Skånes Konstförening, Malmö, Sweden.
Senapsträdet Och Himlens Fåglar, Rikstovlan, Järrestad, Sweden.
Loop av liv-konst y en ny tid, Kulturhuset, Stockholm, Sweden.
- 2023** OFF Biennale, Cairo, Egypt.
Un/Seen Spectres, Barbican, London, England.
- 2022** *Rock my Soul II*, Eva Livijn, Stockholm, Sweden.

Public Collections

Ståhl Collection, Sweden.
Göteborgs Stad, Sweden.
Lindéngruppen, Höganäs, Sweden.
Statens Konstråd, Sweden.
Stockholms läns landsting, Sweden.
Uppsala Konstmuseum, Sweden.

Projects (selected)

2022 Swedish Association for Art, SAK Annual Edition.

Filmography (selected)

2021 *Microcement*. Director, producer, editor. Öland, Sweden.

2018 *Ambassador's Wife*. Director, producer, editor. Ouagadougou, Burkina Faso. Film, 16 min.

2017 *Ouaga Girls*. Director. Ouagadougou, Burkina Faso. Documentary, 1h 22 min.

2012 *Taxi Sister*. Director, producer. Dakar, Senegal. Documentary. French and Wolof dialogue, 28 min.

Screenings (selected)

2022 Bonniers Konsthall, Stockholm, Sweden.

2021 Artists' Film International, White Chapel Gallery, London, United Kingdom.

2018 Grassi Museum, Leipzig, Germany.

Museum of African Contemporary Art, Marrakech, Morocco.

Screening and artist talk, Columbia University, New York, USA.

Belfast Film Festival, Belfast, Northern Ireland.

BAM, Brooklyn Academy of Music, Brooklyn, USA.

Film Festivals (selected)

International Video Art Festival OVNi, Nice, France.

Documentary Film Month, France.

Busan International Video Art Festival, Busan, South Korea.

Berlin Critics' Week, Germany. Clermont-Ferrand, France.

FESPACO, Ouagadougou, Burkina Faso. Göteborg filmfestival, Sweden.

International Documentary Film Festival Amsterdam, The Netherlands.

JCC 2017 Carthage Film Festival (Winner of Prix du CREDIF).

Leipzig, Germany.

Telluride, USA.

TEMPO, Sweden.

TIFF, Toronto, Canada.

Visions du Réel, Nyon, Switzerland.

ZagrebDox, Croatia.

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Hidden Tales, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm, Sweden, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Hidden Tales, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm, Sweden, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Hidden Tales, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm, Sweden, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Hidden Tales, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm, Sweden, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Hidden Tales, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm,
Sweden, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Hidden Tales, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm
Sweden, 2025

Theresa
Traore
Dahlberg

1983
Kenya

2025

Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging
A large, abstract, golden sculpture by Theresa Traore Dahlberg, titled 'Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging', displayed on a white pedestal in a gallery setting. The sculpture features two vertical, textured golden pillars supporting a complex, angular, and reflective golden structure. The background shows a gallery space with other artworks and a wooden table.

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging, Helsinki
Biennial 2025, Helsinki, Finland, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging, Helsinki

Biennial 2025, Helsinki, Finland, 2025

Theresa
Traore
Dahlberg

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging, Helsinki

Biennial 2025, Helsinki, Finland, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging,
Helsinki Biennial 2025, Helsinki, Finland, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Where We Are, Sven-Harrys Konstmuseum, Stockholm, Sweden, 2025

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Captured Changes, Glass Factory, Boda, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

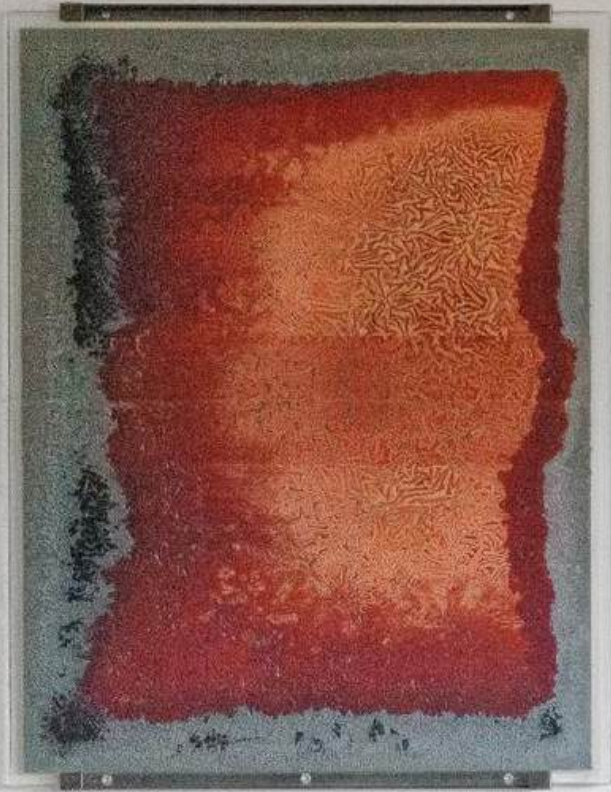
Captured Changes, Glass Factory, Boda, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

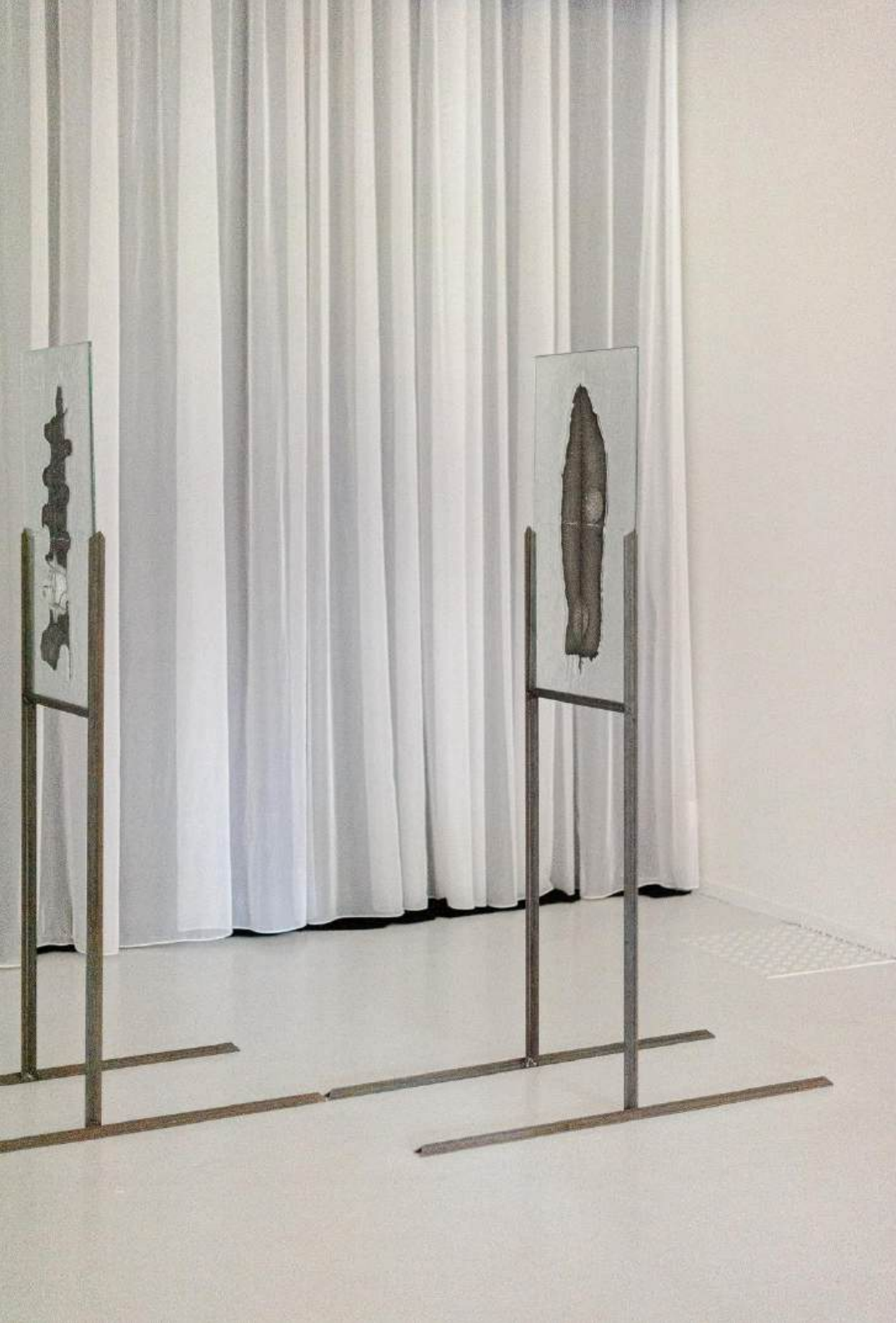
Captured Changes, Glass Factory, Boda, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Captured Changes, Glass Factory, Boda, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Captured Changes, Glass Factory, Boda, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

IDRIX III, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France, 2024

Theresa Traore Dahlberg

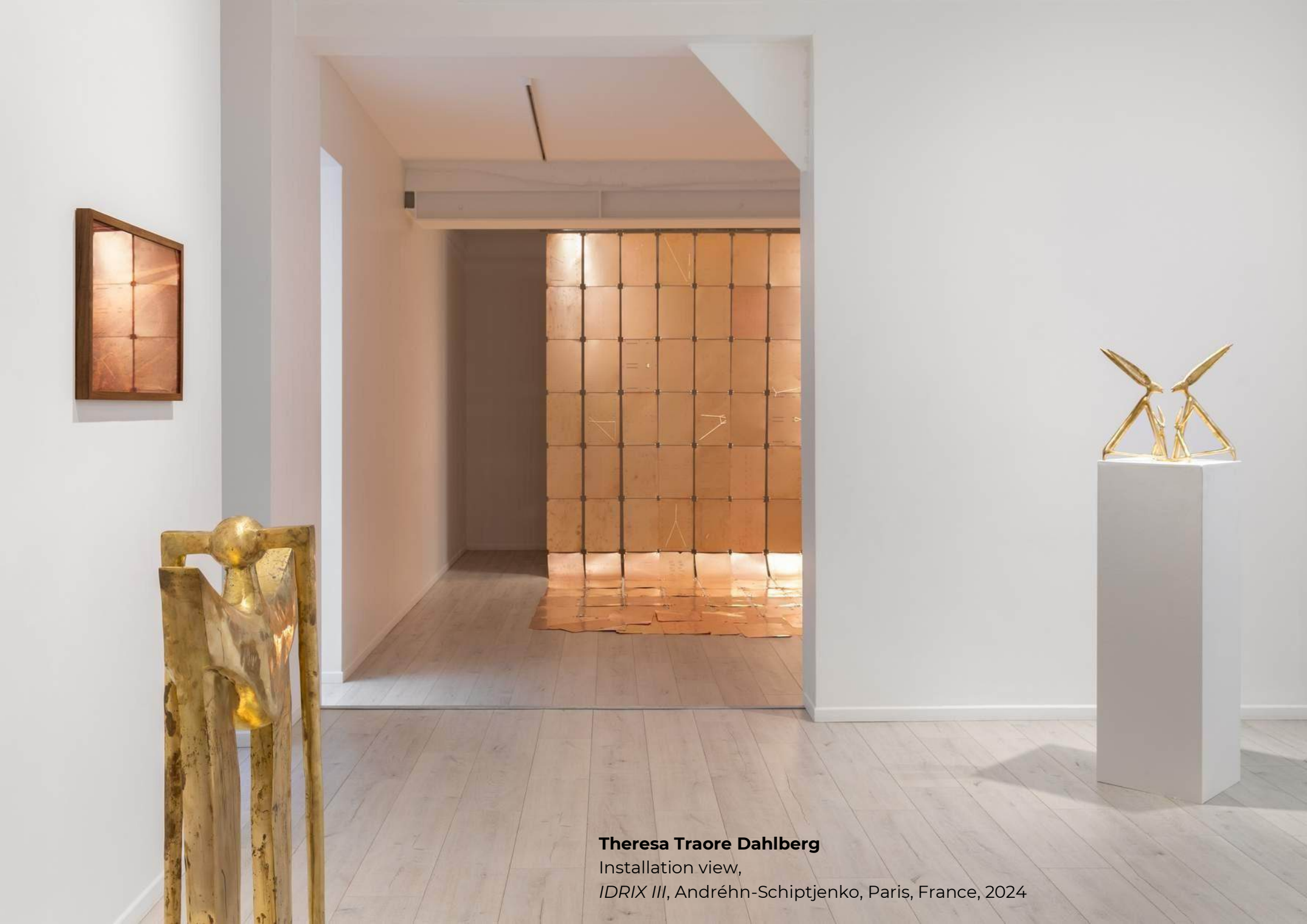
Installation view,
IDRIX III, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

IDRIX III, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

IDRIX III, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

IDRIX III, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view;

Senapsträdet och himlens fåglar, Duo exhibition with Siri Derkert,

Rikstolvan, Järrestad, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Senapsträdet och himlens fåglar, Duo exhibition with Siri Derkert,
Rikstolvan, Järrestad, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Senapsträdet och himlens fåglar, Duo exhibition with Siri Derkert,
Rikstolvan, Järrestad, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Senapsträdet och himlens fåglar, Duo exhibition with Siri Derkert,
Rikstolvan, Järrestad, Sweden, 2024

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Something Else III, Cairo Off Biennale, Cairo, Egypt, 2023

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Something Else III, Cairo Off Biennale, Cairo, Egypt, 2023

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Something Else III, Cairo Off Biennale, Cairo, Egypt, 2023

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Busan International Video Art Festival 2023, Busan, South Korea, 2023

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Levande Stockholm 2023, Malmskillnadsgatan, Stockholm, Sweden, 2023

Theresa Traore Dahlberg
Swedish Association for Art,
100 glass works for SAK Annual Edition
2022

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Idrix, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2022

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Idrix, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2022

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Idrix, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2022

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Idrix, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2022

Theresa Traore Dahlberg
Installation view,
Rock My Soul II, Eva Livijn, Stockholm, Sweden, 2022

Theresa Traore Dahlberg
 Installation view,
Rock My Soul II, Eva Livijn, Stockholm, Sweden, 2022

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Down to Earth (Con los Pies en la Tierra), CAAM – Atlantic
Center of Modern Art, Las Palmas de Gran Canaria, Spain,
2022

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Remixing the Future, Museum of Ethnography, Stockholm, Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Växlingar, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Växlingar, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg

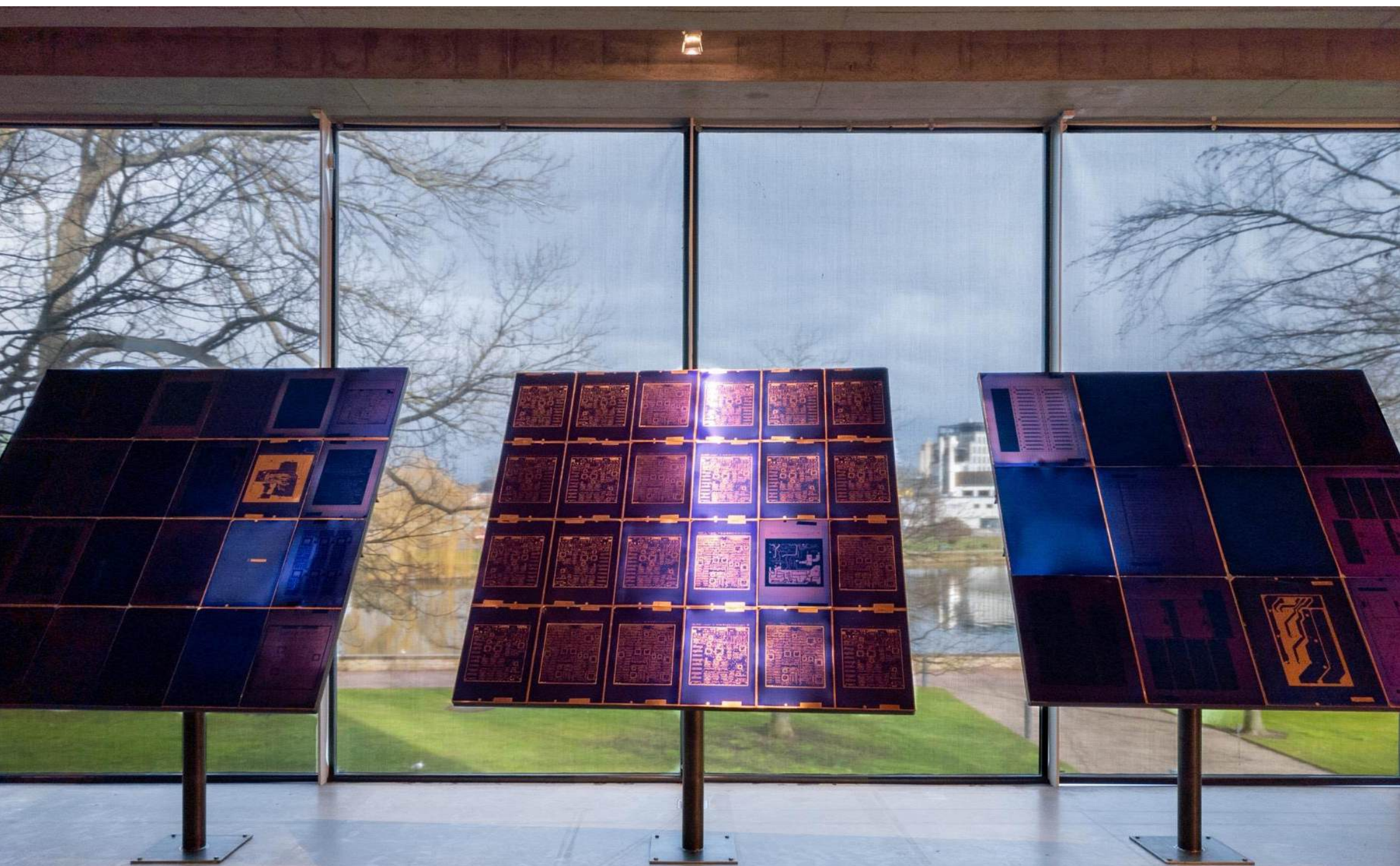
Installation view,

Växlingar, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,
Växlingar, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Växlingar, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Växlingar, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden, 2021

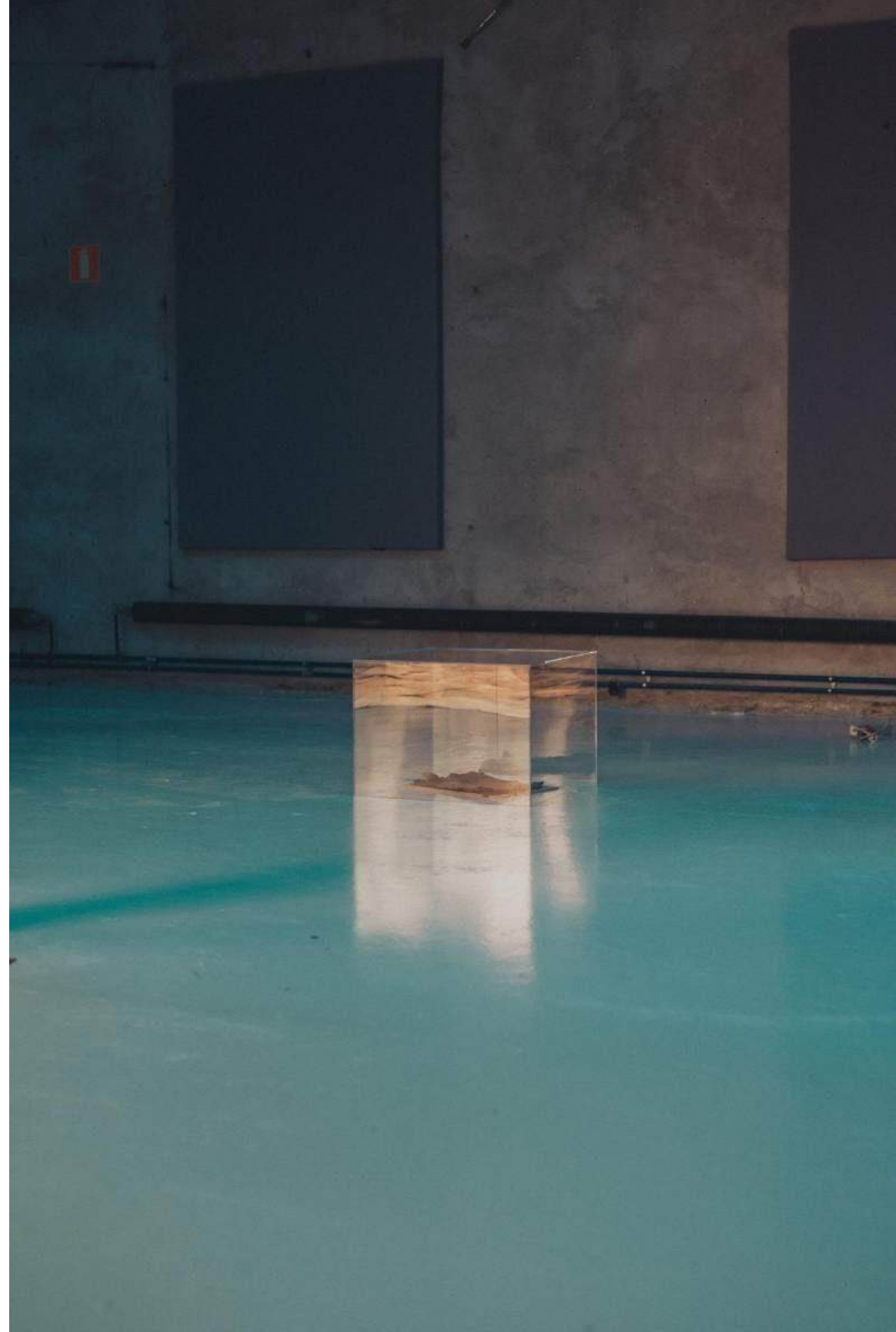
Theresa Traore Dahlberg

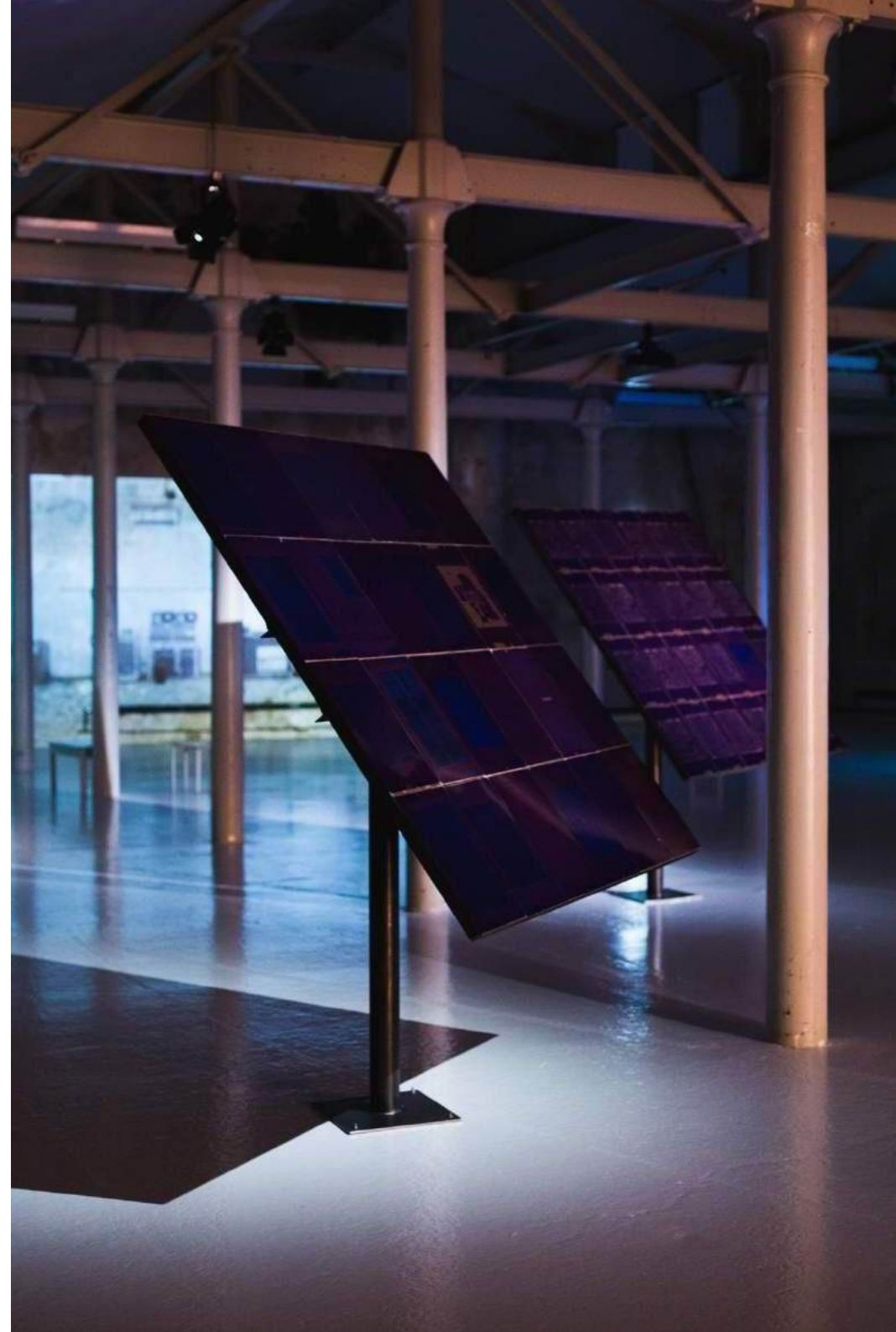
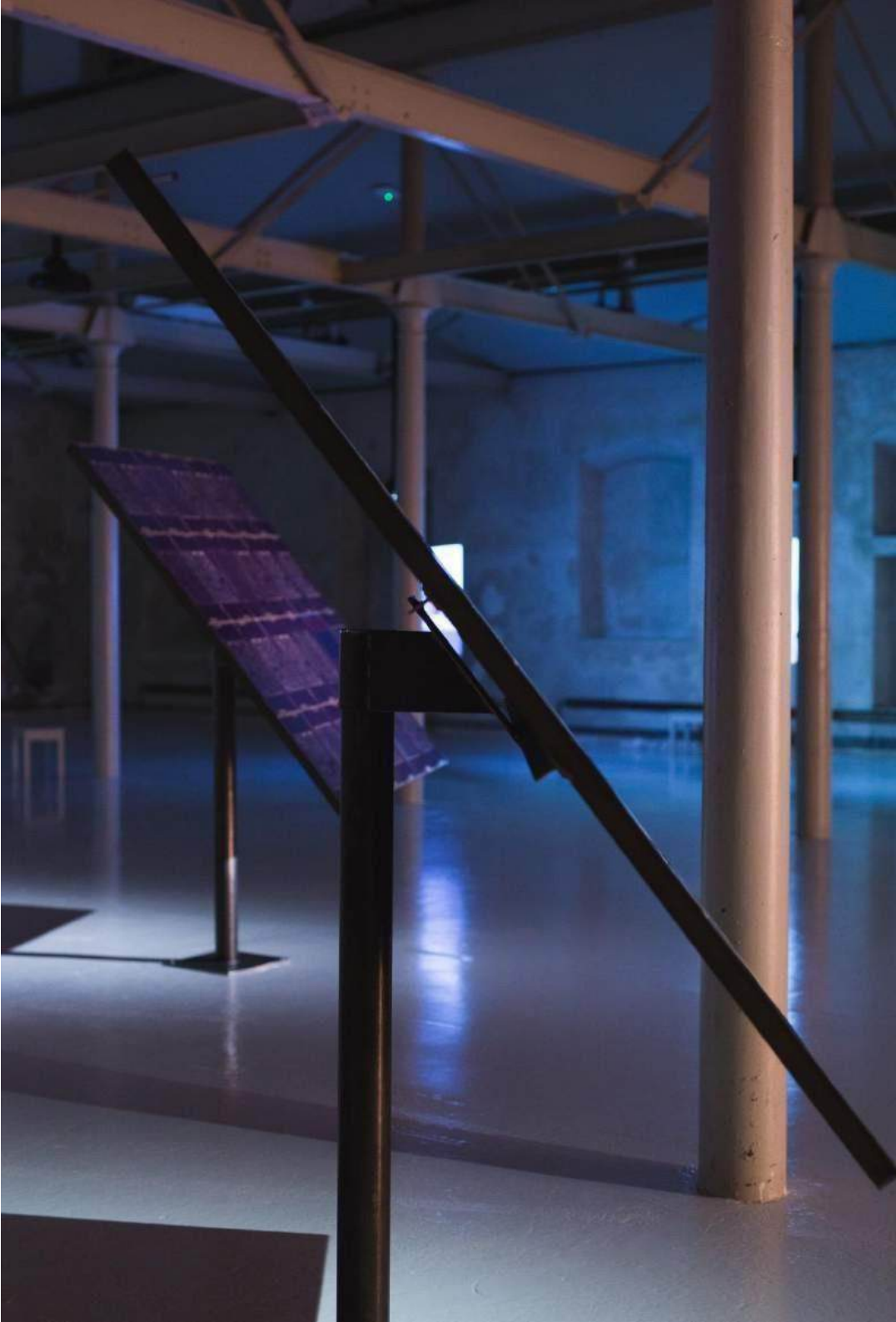
Installation view,
Usine Seydoni, Institut Suédois, Paris, France, 2019

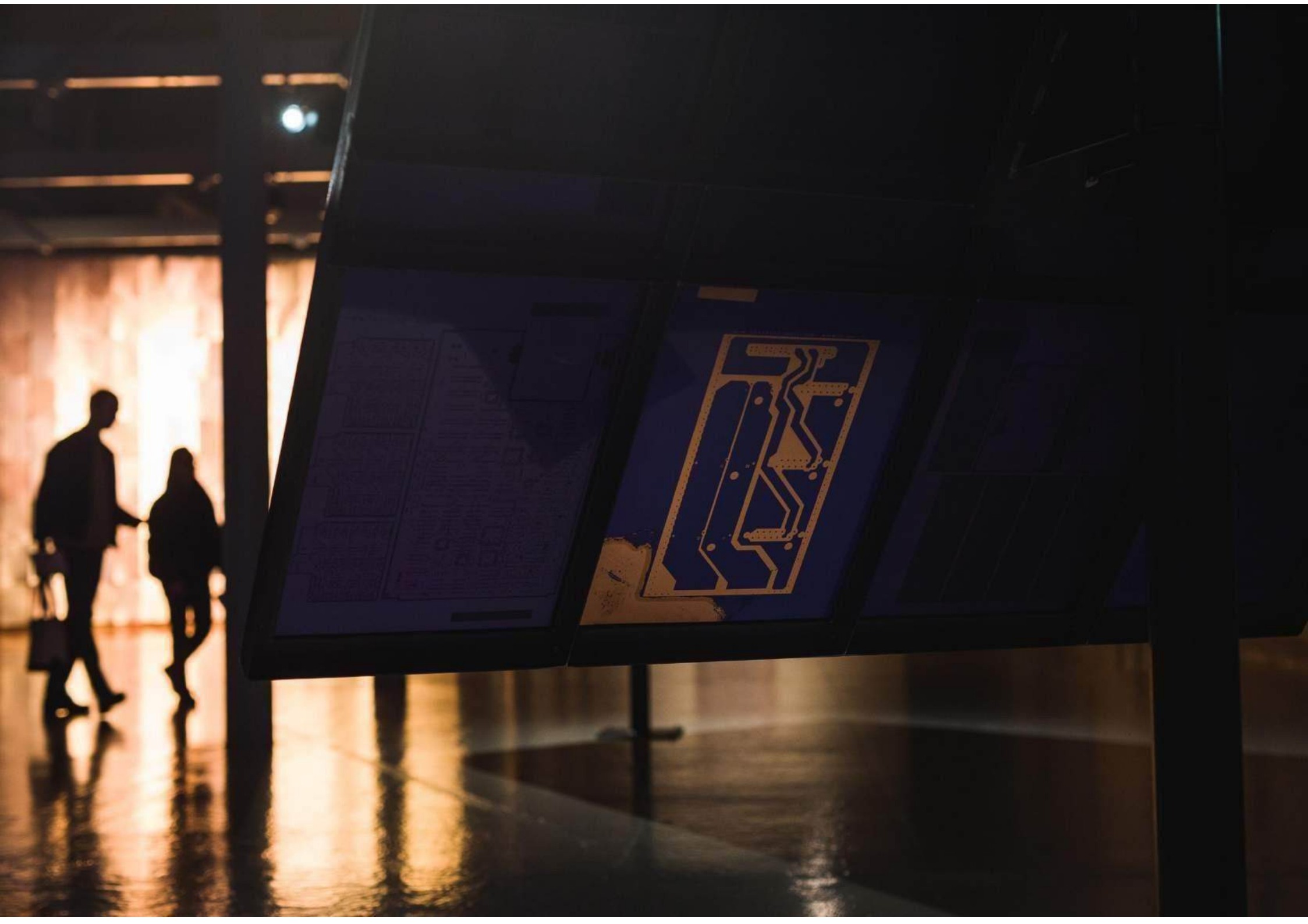
Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Theresa Traore Dahlberg – Becker Art Award 2019, Färgfabriken,
Stockholm, Sweden, 2019

Theresa Traore Dahlberg

Installation view,

Theresa Traore Dahlberg – Becker Art Award 2019, Färgfabriken,
Stockholm, Sweden, 2019

KONST

Theresa Traore Dahlberg: ”I fåglars tillstånd finns det en öppenhet och nyfikenhet”

Uppdaterad 2025-05-14 Publicerad 2025-05-14

Theresa Traore Dahlbergs utställning är öppen mellan 15 maj och 28 september.
Foto: Nicklas Thegerström

Konstnären Theresa Traore Dahlberg ställer i sommar ut på Carl Eldhs ateljémuseum. Genom naturen utforskar hon sina rädslor och fantasier.

– I trädgården vårdar man och skapar vissa regler, men det är mycket man inte styr över både under och över jorden, säger hon.

Text och foto [Karolina Modig](#) och [Nicklas Thegerström](#)

Ett gulnat litet löv spinner på tvären. Det snurrar och snurrar, fångat på samma plats mitt i luften under ett tak av gröna blad och äpplen. Ingen tråd och inget fäste märks av i vare sig trädet eller lövet – det spinner där, fast i ett virvlande mellanrum. Theresa Traore Dahlberg visar videon med lövet på sin mobil, det är hon som filmat.

– För mig är den här utställningen på något sätt just det där utrymmet – det gulnade bladet som lämnat grenen men som ändå är högst närvarande och levande. Det är någonting i det där mellanrummet som jag hoppas att besökarna kan välkomnas in i.

Sedan 2013 har Carl Eldhs ateljémuseum varje sommar bjudit in en kvinnlig konstnär att ställa ut i museets permanenta samlingar. Bakom årets utställning ”Dolda sagor” står alltså konstnären och filmskaparen Theresa Traore Dahlberg, vars material skiftar mellan brons, koppar, glas, metall, färg och bomull.

Hon deltar även på Helsinki Konstbiennal i Helsingfors 8 juni–21 september, samt på konstmässan Chart Art Fair i Köpenhamn i augusti. Foto: Nicklas Thegerström

Vi står på loggian vid museientrén, hon pekar på en enorm rhododendron bredvid.

– När värmen kommer blir den helt lila. Jag har sett bilder på hur det såg ut när Brita och Elise bodde här, då var det bara en liten buske.

Brita och Elise Eldh är Carl Eldhs dotter och fru. Den här sommaren kommer besökare för första gången att få ta del av rörligt material skapat av mamma och dotter Eldh, som filmat varandra i trädgården både här vid ateljén ovanför Brunnsviken och i Los Angeles där de bodde i 30 år. I filmerna agerar de mot fonder av grönska, ofta iklädda kreationer som matchar omgivningen. De tycks leka, känslan är drömsk och ibland suggestiv, med slingrande ormar och karga landskap som spelar mot deras trädgårdsdanser.

I trädgården runt museet finns växter som mor och dotter tog med sig hit från USA, men dagen vi träffas känns avståndet till Los Angeles långt. Det är ett råkallt skämt till vårdag, men trädgården är vacker ändå, och det är här som Theresa Traore Dahlbergs tankar tagit fart. Eftersom det filmade arkivmaterialet först nu digitaliserats är hon också den första konstnären som har fått ta det med sig in i processen.

– Det är nästan hundra år gamla trettiosekundersklipp med drömska utsnitt och en uppenbar tanke bakom varje scen. De fick mig att tänka på min mamma som är min första ingång till allt som har med trädgård att göra. Hon är agronom och oavsett vilket land vi bott i har hon stått grävandes i en trädgård. Även konstnären Gunvor Nelsons kortfilm ”My name is Oona” och dokumentären ”Grey gardens” dök upp i tanken.

”Genom konsten utforskar jag rädslor, fantasier, tankar och situationer”, säger Theresa Traore Dahlberg. Foto: Nicklas Thegerström

Både trädgården och leken finns på olika sätt även i Theresa Traore Dahlbergs eget arbete.

– Genom konsten utforskar jag rädslor, fantasier, tankar och situationer. I trädgården vårdar man och skapar vissa regler, men det är

mycket man inte styr över både under och över jorden. Det är en samexistens, allting förändras men ingenting försvinner. Det går som en tråd genom mitt arbete.

Under utställningen visas arkivfilmerna parallellt med en av Theresa Traore Dahlbergs egna filmer, där hennes pappa och ena son befinner sig på öländska Alvaret. Platsen var under uppväxten som hennes egen trädgård och filmen påbörjades ur en önskan att få barnet och föräldern att mötas och lära känna varandra. – Pappa är från Burkina Faso och pratar begränsad svenska, och Osvald pratade då bara lite franska. Pappa var 70 år och Osvald 7 år och jag hoppades att de via leken skulle nå fram till varandra. I filmen bygger de på ett gemensamt uppdrag helt utan ord.

I samband med utställningen "Dolda sagor" publiceras en katalog med foto av Martina Hoogland Ivanow och texter av Mia Engberg, Anna Enström, Mara Lee Gerdén, Judith Kiro och Marie-Louise Richards. Foto: Nicklas Thegerström

Burkina Faso knyts även in i utställningen genom två enorma skulpterade frökapslar vars original plockades där av hennes son Osvald. De brukar användas som instrument, och står nu i uppblåst skala som vita stänglar i ateljé-trädgården och bjuder in till sagovärlden.

I ett rum med fönster mot trädgården ska en stor hängande installation med bomullstrådsnystan ta plats. Vi pratar om den katalog som publiceras i samband med utställningen, med texter av fem kvinnliga poeter, författare och forskare. Anna Enström skriver där om bomullstrådens inneboende smärta; arvet av kvinnoförtryck och slaveriets våldsamma plantagearbete. Den bomull Theresa Traore Dahlberg använder har spunnits av kvinnor i Burkina Faso som anklagats för häxeri, de har uteslutits ur sina samhällen men har genom sin verksamhet blivit självförsörjande. Precis som bomullen bär även bronset på materiella minnen från nedsmälta gamla patroner, hushållsartiklar och rörkomponenter. På ett ställe står sex bronsfåglar i rader om tre riktade mot varandra med näbbarna sträckta åt olika håll. "...Ling" heter de, inspirerat av ordet "fledgling", som beskriver tillståndet när en fågel kläckts men ännu inte är flygfärdig. Theresa Traore Dahlberg förklarar att lika gärna som fåglar kan de vara groddor som skjuter upp ur jorden.

– Oavsett vilket finns det en öppenhet och nyfikenhet i deras tillstånd.

Ytterligare en bronsfågel står med sin långa näbb förankrad i marken och vingarna utslagna som på en fjärl.

– Den bär på både sorg och visdom, fästad nedåt men kopplad uppåt. I flera myter är fågeln budbärare, flyger fritt mellan himmel och jord. Det är som det snurrande lövet: förankrat åt båda håll och levande på sitt eget sätt.

"I flera myter är fågeln budbärare, flyger fritt mellan himmel och jord. Det är som det snurrande lövet: förankrat åt båda håll och levande på sitt eget sätt."

Foto: Nicklas Thegerström

I fönstren hänger verk i glas inspirerade av sagomotiv, och mellan de utsträckta benen på en sittande skulptur sträcker sig två slanka bronsstänglar. Det är barr i storformat, hon gjorde dem efter att hennes yngsta son Alexis börjat samla i somras. Lekfullheten och ömheten går hand i hand och hon pekar på några av Carl Eldhs skulpturer som hon också tycker visar på påtaglig värme, sköra tillstånd och undantryckta känslor.

Ett litet rum till vänster om ingången kallas rotundan och bär spår från tiden då familjen Eldh bodde här. Mitt på golvet ligger en stor roulettliknande installation med kopparplåtar gjorda av restmaterial från fabriker som tillverkade kretskort och olika typer av teknologi.

På håll ser den ut att sväva en bit ovanför marken.

Det återvunna materialet återfinns senare i sommar på Helsinkibiennalen, där Theresa Traore Dahlberg också ställer ut. Här har hon bland annat använt sig av gamla radiokort från fabriker och återvinnings-stationer i Helsingforsområdet.

– De kasserade, bearbetade materialen, myterna och djuren – här i form av en abstrakt fågelinstallation som sträcker sig till taket – finns med även på biennalen. Det följer min återkommande tanke på att ingenting försvinner. Det bara förändras, till nya former och nya berättelser.

"De kasserade, bearbetade materialen, myterna och djuren – här i form av en abstrakt fågelinstallation som sträcker sig till taket – finns med även på biennalen."

Foto: Nicklas Thegerström

Fakta. Theresa Traore Dahlberg

Theresa Traore Dahlberg är konstnär och filmskapare. Hon är född 1983 och uppvuxen mellan Öland och Ouagadougou i Burkina Faso.

Hon är representerad av galleri Andréhn Schiptjenko i Stockholm.

Aktuell med utställningen "Dolda sagor" på Carl Eldhs ateljémuseum i Stockholm den 15 maj till den 28 september, som också ingår i Stockholm Art Week.

Theresa Traore Dahlberg deltar även på Helsinki Konstbiennal i Helsingfors den 8 juni till den 21 september, samt på konstmässan Chart Art Fair i Köpenhamn i augusti.

Hon medverkar också i grupputställningen "Här är vi nu" på Sven-Harrys konstmuseum som är öppen till den 14 september.

I samband med utställningen "Dolda sagor" publiceras en katalog med foto av Martina Hoogland Ivanow och texter av Mia Engberg, Anna Enström, Mara Lee Gerdén, Judith Kiros och Marie-Louise Richards.

Publicerad: Dagens Nyheter, 2025-05-14

<https://www.dn.se/kultur/theresa-traore-dahlberg-i-faglarars-tillstand-finns-det-en-oppnhet-och-nyfikenhet/>

Jag får en glimt av ett udda familjeöde

Publicerad 19 jun 2025 kl 06.00

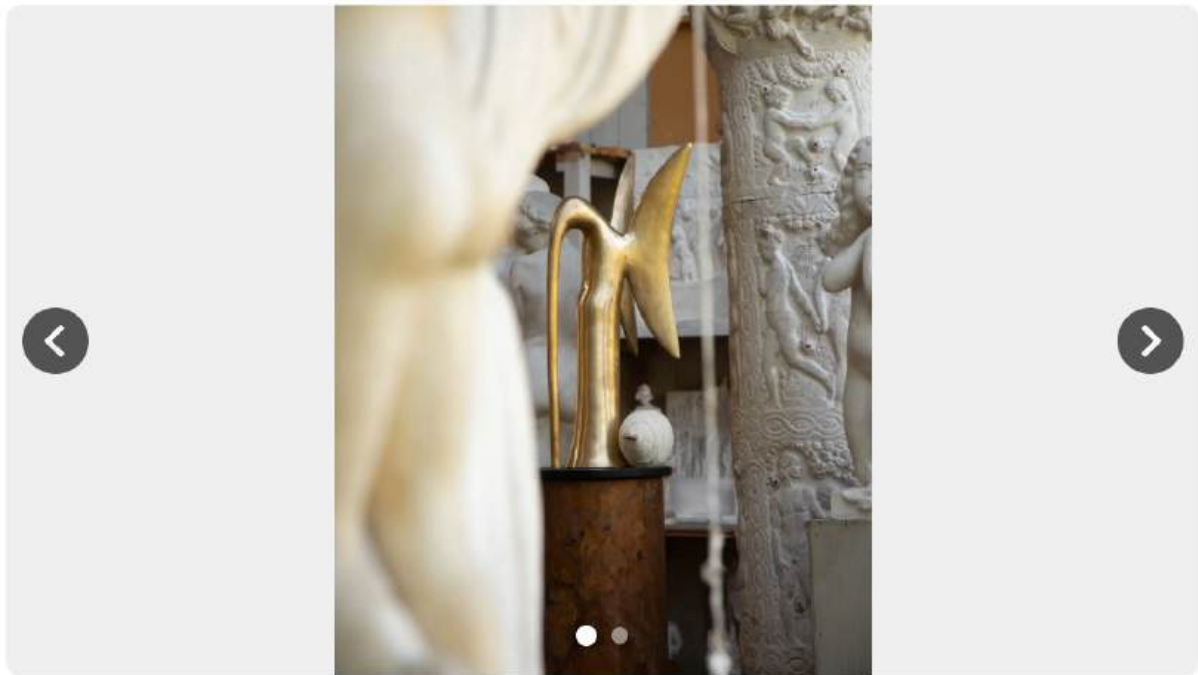
**Carl Eldhs skulpturer har fått sällskap av utsökta barr i brons.
Adam Rosenkvist följer Theresa Traore Dahlbergs trådar genom
ateljémuseet.**

Theresa Traore Dahlberg, "Ling", 2025.
Foto: Nikodem Calczynski

RECENSION. Är det ödesgudinnornas livstråd? Mellan huvud och axel på en liten vattennymf av **Carl Eldh** har en trådspole placerats. Bomullstråden fortsätter till skulpturen intill, löper mellan ett helgons uppsträckta händer. Och nymfen bärs framåt av en mjuk våg, som om den vore i färd med att vira in hela ateljén i tråd.

Kanske är det alltför utsvävande att koppla tråden till mytologin. Fylld med levd erfarenhet är den i varje fall. Den har spunnits av kvinnokollektiv i Burkina Faso, som självförsörjning för kvinnor som uteslutits ur sina familjer efter häxanklagelser. Den binder samman **Theresa Traore Dahlbergs** utställning på Carl Eldhs ateljémuseum.

Theresa Traore Dahlberg, "Dolda sagor", 2025.

Foto: Nikodem Calczynski

Tråden har använts i flera av hennes verk om arbete i globaliserade industrier och dubbla kulturella identiteter (oftast den egna, Sverige och Burkina Faso). Men bland allt formbart stoff i ateljén kommer dess mångtydighet och drömlika potential fram med helt annan kraft. På en kavalett ligger tråden i högar, inträngda mellan lätt afrofuturistiska bronsfåglar. I rummet intill hänger spolar i rader från taket, som kokonger redo att förvandlas.

Uttrycker man sig lite slarvigt är Traore Dahlberg mest känd för storskaliga verk och en skarp blick på frågor som rör det postkoloniala tillståndet. "Dolda sagor" visar att hennes register är betydligt bredare. Framför allt som skulptör. Bland Eldhs gipser har utsökta barr i brons smugits in, fulländade i sina strama former. Precis som bronsfågeln vars långa näbb försvinner ner i sockeln den vilar på och metallverken som hängts på husfasaden.

”

Det är fängslande glimtar av ett lite udda familjeöde.

Traore Dahlberg har även fått tillgång till aldrig tidigare visade filmsnuttar från Eldhs hustru **Elise** och dotter **Britas** liv i Los Angeles. Där bodde de

ensamma i 30 år. Carl skulle varit där med dem, men återvände till Sverige efter en kort sejour och återförenades inte med dem innan han dog 1954.

De soldränkta sekvenserna är nästan för drömmiga. Elise och den vuxna Brita filmar varandra i en paradisk trädgård. Arbetar. Leker. Fragmenten är vardagliga, men självframställningen högst medveten. Ändå känns deras närhet så symbiotisk att de vanliga mor- och dotterrollerna löses upp. Det är fångslande glimtar av ett lite udda familjeöde.

Theresa Traore Dahlberg dröjer vid familj och tvåsamhet. I en kort film ses hennes pappa och son lägga ut kopparbitar på öländska Alvaret. Ordlost, i brist på gemensamt språk. Jämte Eldhs "Vid nattasylen" böjer två fyrbenta bronsfigurer närmast sörjande sina huvuden inför den utsatta modern med ett barn i famnen. Det är ett subtilt sätt att lyfta fram en förälder- och barnrelation med helt andra existentiella betingelser. Dialogutställningar må börja bli ett urvattnat koncept, men detta är den mest lyckade jag sett på länge.

KONST

THERESA TRAORE DAHLBERG

Dolda sagor

Carl Eldhs ateljémuseum, Stockholm

Till 28/9

Av Adam Rosenkvist

Adam Rosenkvist är konstvetare och kritiker

- RECENSIONER

Theresa Traore Dahlberg hos Carl Eldh

- GABRIELA LÓPEZ
- 08 JUNI 2025

THERESA TRAORE DAHLBERG, LING, 2025. VY FRÅN CARL ELDH'S ATELJÉMUSEUM. FOTO: NIKODEM CALCZYNSKI

Någonstans längs den slingrande uppförsbacken som leder till Carl Eldhs Ateljémuseum slås jag av en överklighetskänsla. Som om jag passerat en portal till en annan värld, en annan tid. Det doftar av blommande syrener och soluppvärmd tjära från museets virke. En flock svalor uppenbarar sig helt sonika under en kornblå himmel. Högt beläget, mellan väderbitna klippor och prunkande grönska, framstår museet som en oas i ett vakuum. Så avlägset från bullret, trafiken och vägarbetet som pågår för fullt vid backens fot och dominerar stadslandskapet vid Roslagstull.

I skrivandets stund ter sig den upplevelsen som en slumpens preludium till Theresa Traore Dahlbergs *Dolda sagor* på Carl Eldhs Ateljémuseum. En utställning vars berättelser rör sig mellan olika skeenden och temporala tillstånd. I tidigare sommar-utställningar har de inbjudna konstnärerna förhållit sig till Carl Eldhs konstnärskap och ateljéns rumsliga förutsättningar. Det senare villkoret gäller förvisso också för årets upplaga, men Traore Dahlberg har istället vänt sin blick till Eldhs maka och dotter – Elise och Brita Eldh.

Och det med utgångspunkt i de två kvinnornas självregisserade 8mm-filmer i färg från 30- och 40-talet, ett arkivmaterial som nyligen digitaliserats och nu projiceras direkt på väggarna i ateljéns videorum. Korta, oftast iscensatta, tagningar visar sorglösa glimtar ur deras vardagsliv under tre decennier i Los Angeles. Bilderna är korniga men likväl ett nöje att titta på. Brita som germansk prinsessa bland jätteliljor i trädgården. Elise i storblommig klänning likt de stora blommorna i trädgården. Brita i röd volangklänning och turkos solfjäder dansande som en diva bland träden i full blom.

THERESA TRAORE DAHLBERG, SPINNINGS, 2025.
FOTO: NIKODEM CALCZYNSKI

Trädgården, praktfull och frodig, Elises arbete och stolthet, är den konstanta skådeplatsen. Också när mor och dotter flyttar tillbaka till Sverige efter Eldhs död och trädgårdsarbetet fortsätter utanför ateljén.

Trädgården utgör även ett centralt tema i *Dolda sagor*. Men Traore Dahlberg har också tagit intryck av och tolkat de starka familjeband som förenade Elise och Brita livet ut. I videoverket *Le petit prince* (2025) interagerar konstnärens 7-åriga son och 70-åriga far med ett antal tunna kopparblad; de pusslar och radar upp bladen i tyst och förtroligt samförstånd. Platsen är ett kargt och något

blåsiget landskap, anonymt och vilt jämfört med Elises formgivna natur. I själva verket rör det sig om trädgården intill konstnärens familjehus på Öland, vars topografi liknar landskapet på Burkina Faso. Två platser från uppväxten som hon oftast återkommer till, även i sitt konstnärskap.

Som med skulpturen *Osvald* (2025), två frökapslar i vitt bemålat gips vars original hittades av konstnärens äldsta son i Burkina Faso och också visas i utställningen. Verket är det som först fångar besökarens blick vid ingången, dess abstrakta former och monumentala storlek gör att det sticker ut som en främmande växt i museets välansade trädgård.

Inne i ateljéns stora rum finns skulpturserien i nersmält brons *Alexis I – IIII* (2025), avgjutningar av tallbarr, också från Burkina Faso. Skulpturernas olika formationer har arrangerats av Traore Dahlberg tillsammans med hennes yngsta barn, som också gett namn åt verket. Carl Eldh porträtterade sin dotter Brita liksom

Elise vid flera tillfällen. Jag sympatiserar med Traore Dahlbergs gest att knyta an till traditionen och skapa familjeband.

Traore Dahlberg är duktig på att ladda och expandera ett ursprungligt tema eller en berättelse med olika element och sammanhang, såväl fysiska som immateriella, så att de nya utsagornas överlagringar knappast går att skilja åt från de tidigare. Jag tänker bland annat på de material som återanvänds i olika verk och länge ingått i Traore Dahlbergs praktik. Som kopparbladen, egentligen kasserade mönsterkort, industriella kvarlevor från en annan tid i tekniktillverkningens historia.

THERESA TRAORE DAHLBERG, OSVALD, 2025.

FOTO: NIKODEM CALCZYNSKI

THERESA TRAORE DAHLBERG, ROTUNDA, 2025.
VY FRÅN CARL ELDH'S ATELJÉMUSEUM. FOTO:
NIKODÉM CALCZYNSKI

I ateljéns runda rum dyker de upp igen, arrangerade på ett på podium i en perfekt cirkel som matchar lanterninens form på taket. *Rotunda* (2025) tycks sväva som ett rödbrunt orakel bland Eldhs tillhörigheter. Det frästa oläsbara mönstret och de otaliga fingeravtrycken på kopparbladen adderar till verkets mystiska uttryck.

Dolda sagor är en ömsint uttänkt och mångbottnad utställning, som dock blir intressantast och berör mest där Traore Dahlbergs konstnärliga inlevelse för Elises och Britas livsöden kommer som starkast till uttryck. Något som utställningskatalogen är ytterligare ett exempel på.

Utställningen som helhet har en introspektiv prägel, förenlig med konstnärens utforskande modus. Likt en trädgård.

Carl Eldhs Ateljémuseum, Lögebodavägen 10, Stockholm. Pågår 15 maj – 28 september 2025

Publicerad: [Konsten.net](https://konsten.net), 2025-06-08

<https://konsten.net/theresa-traore-dahlberg-hos-carl-eldh/>

www.omkonst.se:

SAMTAL ÖVER GENERATIONSGRÄNSER

Theresa Traore Dahlberg, *Dolda sagor* – Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm, 15/5–28/9 2025

Text: Leif Mattsson

Rotundan, 2025, koppar, d 120 cm
© Theresa Traore Dahlberg
(klicka på bilden för hög upplösning)

Foto: Leif Mattsson

Osvald, 2025, blandat material, h 235 cm
© Theresa Traore Dahlberg
(klicka på bilden för hög upplösning)

Carl Eldhs Ateljémuseum ligger mitt i en grönskande oas just norr om Stockholms city. Vad gäller originalitet och autentisk atmosfär är det nog bara Olle Nymans ateljé- och konstnärshem i Saltjö-Duvnäs samt Evert Lundqvists Ateljémuseum i Drottningholmsparken som kan mäta sig med detta museum.

I en prunkande försommarträdgård skimrar skulpturen *Osvald* i bländande vitt mot växtlighetens mogna gröntoner. Verket har lånat sin visuella form från den organiska världen (frökapslar) och samspelar väl med omgivande växtlighet. Konstnären bakom skulpturen är årets sommarutställare Theresa Traore Dahlberg och den ingår i hennes utställning *Dolda sagor*.

Det är en materialtekniskt mycket bred och därför kanske också något divergerande presentation. Här visas skulpturer i brons, glas och textil, video och måleri, samt kanske mest framträdande: olika konstruktioner i metall både inuti rotundan och på husfasaderna. Några av dessa känns utvecklat personliga och väl i samtal med Carl Eldhs verk. Andra kan man snarare se som mer externa inspel från en tydligt utvidgad konstscen.

I rotundan visas det verk som framstår som kanske mest distanserat från Carl Eldhs något heroiska sekelskiftesestetik i Bourdelles anda. Verket som bär namn av sin plats, *Rotundan*, är utfört i koppar som hämtats från uttjänt elektronik. Genom sin placering och samlande, cirkulära form framstår skulpturen – trots, eller på grund av, den något instrumentella estetiken – som ett signaturverk och möjligen en nyckel till den övriga utställningen. Det estetiska avståndet till ovannämnda *Osvald* är dock förvånande långt och man undrar kanske över om konstnären är densamma. Men detta är inget ovanligt scenario bland samtidskonstnärer, där personligt tilltal ibland får stå tillbaka för en infallsrik och inte alltid enbart visuell idésfär.

...Ling, 2025, brons
© Theresa Traore Dahlberg

Untitled, 2025, olja på duk, 110 x 94 cm
© Theresa Traore Dahlberg

Som brukligt är på dessa återkommande sommarutställningar, där kvinnliga konstnärer inbjuds att sam- eller motspela med verk av Carl Eldh, blandas deras objekt med den fasta utställningens skulpturer. Konceptet är enkelt och fungerar oftast mycket bra. Jag minns särskilt Klara Kristalovas utställning 2021, Bella Runes 2020 och Bianca Maria Barmens 2016, för att nämna några (länkar finns nedan). Här finns en potential att väcka liv i Carl Eldhs tidsmässigt relativt lättplacerade verk och därmed ta dem in i en mer ostrukturerad och komplex samtid.

Theresa Traore Dahlbergs variant av dessa tysta samtal över generationsgränsen tillför i delar intressanta aspekter. Hennes arbete med garn som direkt och fysiskt interagerar med Carl Eldhs skulpturer är bland de mer lyckosamma på denna utställning. Där bränner det till i ett slags ömsesidiga tankesfärer. Där talar konstnärerna till och med varandra genom seklers tidsspann.

Stockholm 2025-06-08 © Leif Mattsson

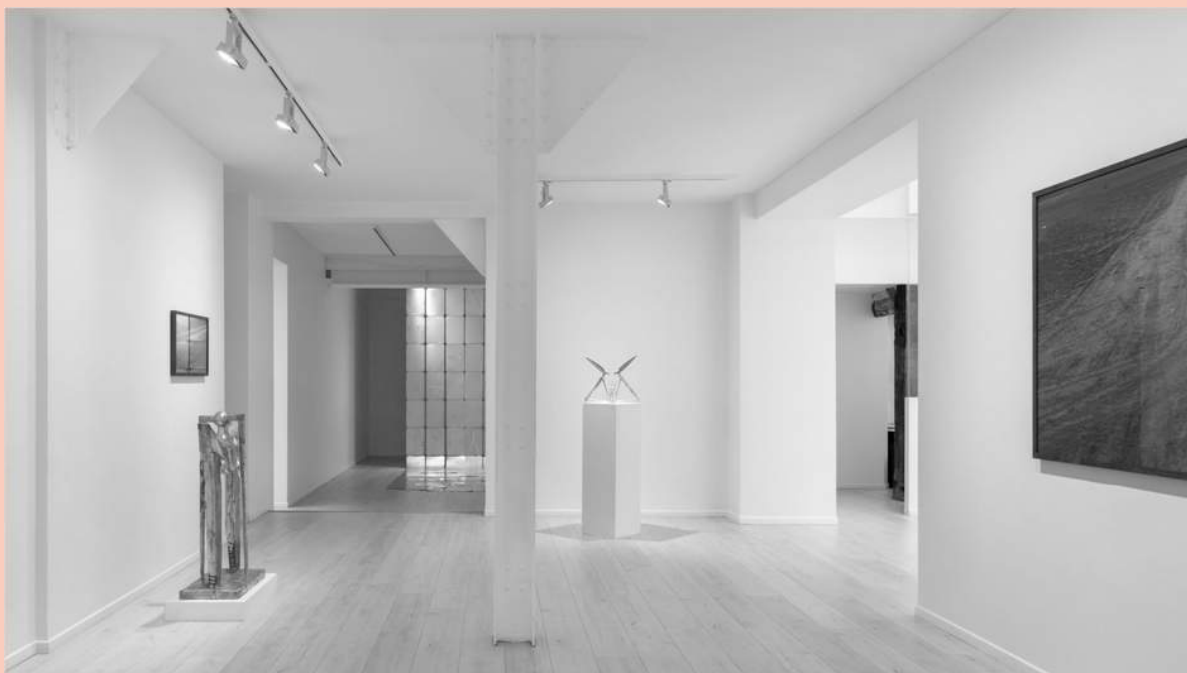
Publicerad: Omkonst.se, 8 June 2025

[https://omkonst.se/25-dahlberg-theresa-](https://omkonst.se/25-dahlberg-theresa-traore.shtml)

[traore.shtml?utm_campaign=cmp_3307537&utm_source=getanewsletter&utm_medium=](https://omkonst.se/25-dahlberg-theresa-traore.shtml?utm_campaign=cmp_3307537&utm_source=getanewsletter&utm_medium=email)
email

Theresa Traore Dahlberg à la galerie Andréhn-Schiptjenko, Paris

—
par Juliette Belleret

25.01.2024 -> 16.03.2024

Ce sont un oiseau de bronze et son double qui nous reçoivent en premier à l'entrée de l'exposition *IDRIX III*, la première exposition personnelle de Theresa Traore Dahlberg à la galerie Andréhn-Schiptjenko à Paris. Les deux oiseaux sont identiques (*Idrix III*, 2023), à l'exception des multiples empreintes laissées à dessein par les doigts, par les mains qui les ont produits dans une fonderie au Burkina Faso et celles qui les ont emmenées jusqu'ici.

Ces traces invitent sous nos yeux les gestes passés du moulage, du façonnage, auxquels on superpose l'image d'un passage de main en main – non pas des sculptures, mais des multiples récits qui leur ont précédé, des fables à propos de l'oiseau *Senufo*, figure protectrice dont l'artiste propose ici une représentation futuriste. Une image de la transmission qui provient peut-être aussi de l'histoire des sculptures *Hakilis* (*The Hare VIII* et *VIII*, 2024), des figures de lièvres également empruntées aux contes folkloriques burkinabés rapportés par la grand-mère paternelle de l'artiste, mais leur forme allongée fut trouvée pour la première fois dans un musée suédois, pays où Theresa Traore Dahlberg a grandi et où elle vit aujourd'hui. L'artiste choisit de reproduire les silhouettes des lièvres de mémoire, comme on recomposerait un récit porté de bouche à oreilles depuis des décennies.

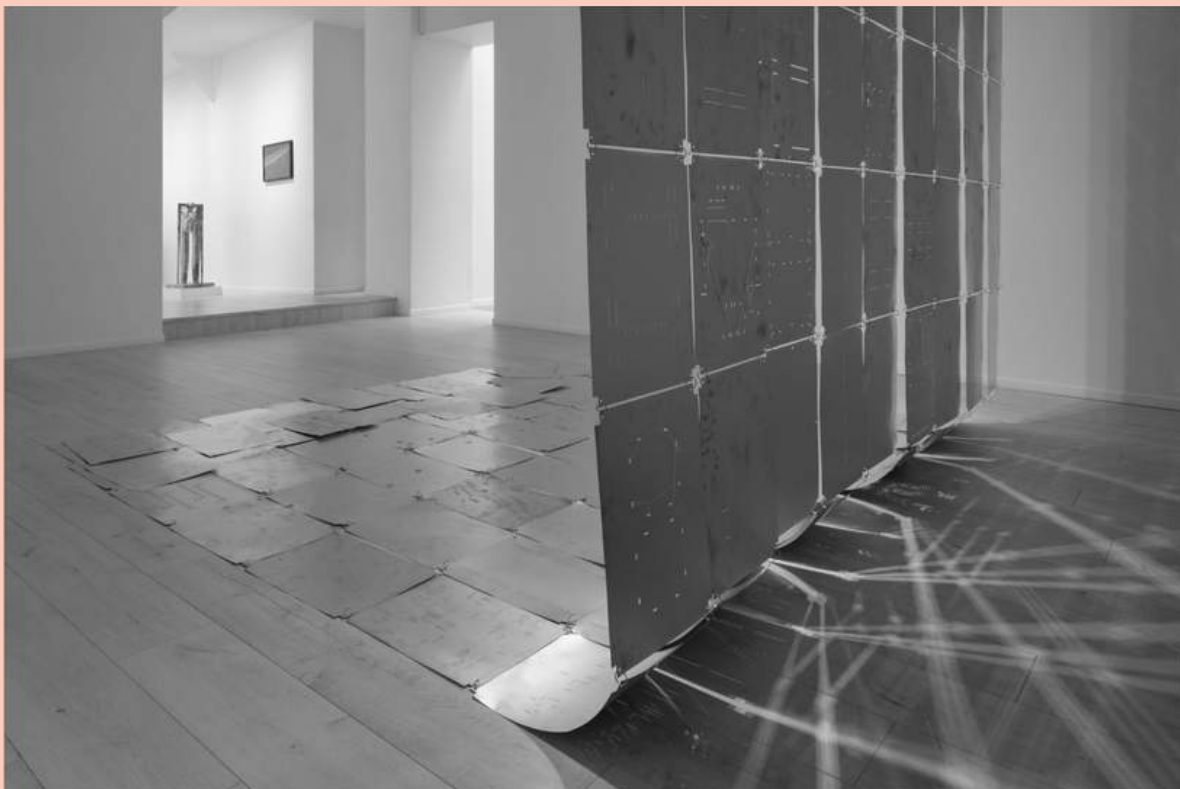

Theresa Traore Dahlberg, Installation view, *Idrix III* at Andréhn-Schiptjenko Paris, 2024, Courtesy of the Artist and Andréhn-Schiptjenko, © Alexandra de Cossette

Dans le passage à la sculpture, à la matière toujours extraite d'un contexte socio-géographique précis, s'opère une autonomisation de ces figures fabulaires. Dès lors qu'elles sont incarnées, elles prennent en charge des récits contemporains et des possibles sémantiques tissés dans la présence croisée des œuvres exposées. Les empreintes digitales qui parcourent les bronzes produits au Burkina Faso font ainsi étrangement écho aux traces nombreuses et mêlées qu'ont laissées des roues passées dans la terre d'un désert, traces capturées par les photographies *Red Soil* et *D'ici* (2022).

Quelque chose de ces traces multiples persiste encore dans le second espace d'exposition : si l'on tourne autour de la grande installation *Coppers* (2024), notre regard est attrapé par la lumière qui filtre dans les interstices du cuivre et du coton qu'on y a greffé, brodé à la main. Il s'agit de fines cartes de circuits informatiques produites dans une usine en Suède qui appartenait à la famille de l'artiste. Ces cartes aujourd'hui obsolètes sont reprises par les mains d'une communauté de femmes burkinabées qui, soupçonnées de sorcellerie, ont été ostracisées et ont organisé pour leur autonomie une chaîne de production de coton.

Deux matériaux du rebut entre lesquels le dialogue s'établit dans deux installations ici, mais qui traversent plus largement la pratique de l'artiste dans des œuvres et des installations multiples. A chaque fois, le travail plastique et la scénographie s'emploient à faire apparaître ce qui les relie, outre l'intime d'une histoire personnelle, dans une réflexion géopolitique, dans une observation sociétale à la fois très ancrées et au potentiel universel. Ce sont là des sujets prégnants dans la pratique de réalisation de films documentaires et expérimentaux pour lesquels Theresa Traore Dahlberg est davantage reconnue, ayant notamment remporté le prix Tempo Documentary Short Award pour son film *The Ambassador's Wife* (2018).

Theresa Traore Dahlberg, Installation view, *Idrix III* at Andréhn-Schiptjenko Paris, 2024, Courtesy of the Artist and Andréhn-Schiptjenko, © Alexandra de Cossette

Le troisième et dernier espace d'exposition est ainsi consacré à l'installation *Glass Capsule* (2024), où le coton et le cuivre ont été incorporés au verre soufflé. Les teintes les plus foncées sont dues à la carbonisation du coton sous la chaleur du verre ; tandis que le cuivre produit tout un spectre coloré qui varie selon les températures appliquées. L'installation mêle des bobines entières de coton et plusieurs verres qui évoquent autant d'ogives, signalant malgré leur dimension très esthétique la présence d'une violence contenue, dont on garderait les traces calcinées en un objet fait pour être regardé – comme s'il s'agissait d'attirer l'attention, au moment où 170 personnes ont été exécutées dans des attaques de 3 villages burkinabés le 25 février.

¹ Également présenté au Festival international du film de Toronto (TIFF), à la Semaine de la critique de Berlin, au Festival international du court métrage de Clermont-Ferrand et au Festival du film de Telluride.

² Source : annonce du procureur de Ouahigouya (Nord) dans un communiqué publié dimanche 3 mars, relayé par Le Monde

connaissance des arts

THERESA TRAORE DAHLBERG, LA CONTEUSE

Ancrée dans la culture de la Suède et du Burkina Faso, Theresa Traore Dahlberg bénéficie de son premier solo show en France. Elle

présente un ensemble de sculptures (de 2000 € à 40 000 €), réalisées à partir de la figure de l'oiseau Senufo ou d'autres fables et récits notamment transmis par sa grand-mère. Tandis qu'une installation de cartes de circuits brodées témoigne de la transition économique et de la condition de femmes marginalisées en Afrique. **M. M.**

THERESA TRAORE DAHLBERG. IDRIX III, galerie Andréhn-Schiptjenko, 56, rue Chapon, 75003 Paris, 01 81 69 45 67, www.andrehn-schiptjenko.com du 25 janvier au 16 mars.

26 Theresa TRAORE DAHLBERG « IDRIX III »

Feb Publié par Eric SIMON - Catégories : [#Expo Sculpture Contemporaine](#), [#Expo Installation Contemporaine](#)

" Hakili installation", 2024 de Theresa TRAORE DAHLBERG - Courtesy de l'artiste et de la Galerie ANDREHN SCHIPTJENKO - Paris © Photo Éric Simon

Du 25 janvier au 16 mars 2024

Nous avons le plaisir d'annoncer IDRIX III, la première exposition personnelle de **Theresa Traore Dahlberg** en France.

Une caractéristique récurrente et significative du travail de **Theresa Traore Dahlberg** est l'attention particulière portée aux différents matériaux et à la façon dont ils peuvent interagir et se transformer en quelque chose d'autre.

Traore Dahlberg s'inspire de son expérience personnelle, ancrée dans deux cultures sociopolitiques, la Suède et le Burkina en bronze sont le résultat de divers matériaux et objets chargés historiquement et personnellement, qui ont été altérés par différents processus et se sont imprégnés de nouvelles significations et histoires.

"Coppers", 2019 de Theresa TRAORE DAHLBERG - Courtesy de l'artiste et de la Galerie ANDREHN SCHIPTJENKO - Paris © Photo Éric Simon

Détail "Coppers", 2019 de Theresa TRAORE DAHLBERG - Courtesy de l'artiste et de la Galerie ANDREHN SCHIPTJENKO - Paris © Photo Éric Simon

Traore Dahlberg a collaboré avec une fonderie de bronze au Burkina Faso et a développé des sculptures basées sur la figure de l'oiseau Senufo ainsi que diverses fables. La forme de l'oiseau s'inspire à la fois du futurisme et des récits de la grand-mère de l'artiste. L'oiseau Senufo fait référence aux aspects physiques et intellectuels de la vie, signifiant en particulier la puissance intellectuelle, mais faisant également allusion aux forces duales de l'homme et de la femme.

L'exposition comprendra également une installation, *Coppers*, un mur de fines cartes de circuits imprimés en cuivre suspendues au plafond et s'étendant sur le sol. La lumière filtrant à travers les découpes crée un jeu d'ombres poétique.

*" Glass Capsule #1; #2; #3; #4; #5; #6; #7; #8; #9; #10; #11; #12; #13; #14; #15; ", 2023 de Theresa TRAORE DAHLBERG - Courtesy de l'artiste et de la Galerie ANDREHN SCHIPTJENKO - Paris ©
Photo Éric Simon*

Après avoir été un élément fondamental de la fabrication de haute technologie, ces cartes de circuits sont aujourd'hui obsolètes, mises au rebut et témoignent de la transition économique. Certaines des cartes de circuits ont été brodées avec du fil de coton filé à la main provenant du Burkina Faso.

Le fil est produit par un collectif de femmes qui fournit des moyens de subsistance à des femmes marginalisées et ostracisées. Il s'agit d'une œuvre poignante qui réfléchit à la valeur périssable et changeante du travail et des produits, de l'industrie et de l'artisanat dans un monde globalisé.

L'exposition sera accompagnée d'un texte de Simon Njami, écrivain, commissaire d'exposition indépendant, conférencier, critique d'art et essayiste, ainsi que cofondateur de Revue Noire.

Theresa Traore Dahlberg (née en 1983 à Värnamo, Suède) réside et travaille à Stockholm, Suède. Elle a étudié le cinéma expérimental en 16 mm à la New School de New York et à l'Académie des arts dramatiques de Stockholm. En 2017, elle a obtenu un master en beaux-arts à l'Institut royal des arts de Stockholm. Son travail est actuellement exposé à la Biennale OFF du Caire.

Traore Dahlberg a réalisé de nombreuses expositions personnelles et a participé à des expositions collectives telles que *Rock my Soul II*, organisée par Isaac Julien à Stockholm (2022) ; CAAM - Atlantic Center of Modern Art, Las Palmas de Gran Canaria (2022) ; Havremagasinet, Boden, Suède (2022) ; Kalmar Konstmuseum, Suède (2021) ; Institut Suédois, Paris (2019) ; Musée National du Burkina Faso (2019). Elle a reçu le Beckers Art Award en 2019, ce qui a donné lieu à deux grandes expositions individuelles à Färgfabriken, Stockholm et au Högånäs Museum, Högånäs, Suède.

Galerie ANDREHN SCHIPTJENKO - Paris
56, rue Chapon
75003 Paris

<https://www.andrehn-schiptjenko.com>

Accueil > A LA UNE > Petit tour en galleries...

A LA UNE ARTY SPOTS EXPOSITIONS GALERIE FOIRES

Petit tour en galleries...

19 février 2024

Vue exposition Xolo Cuintle, Paris B

Theresa Traore Dahlberg, galerie Andréhn-Schiptjenko

Réalisatrice et activiste, Theresa a grandi entre la Suède et le Burkina Faso. Un double héritage qui irrigue l'ensemble de sa démarche. Elle bénéficie de sa première exposition en France à la galerie Andréhn-Schiptjenko. Un impressionnant rideau de plaques de cuivre rencontre des fils de coton tissés par des femmes burkinabées, des grands récipients de verre qui contiennent de nouveau du fil ou des feuilles de cuivre renvoie à l'ère coloniale, de façon suggérée et poétique. Les statues de bronze de lièvres ou d'oiseau, l'Idrix s'enracinent dans les mythes Senufo et les fables et récits de sa grand-mère. Elle a travaillé avec une fonderie du Burkina pour réaliser ses statuettes. Comme un regard futuriste et nostalgique sur un monde global.

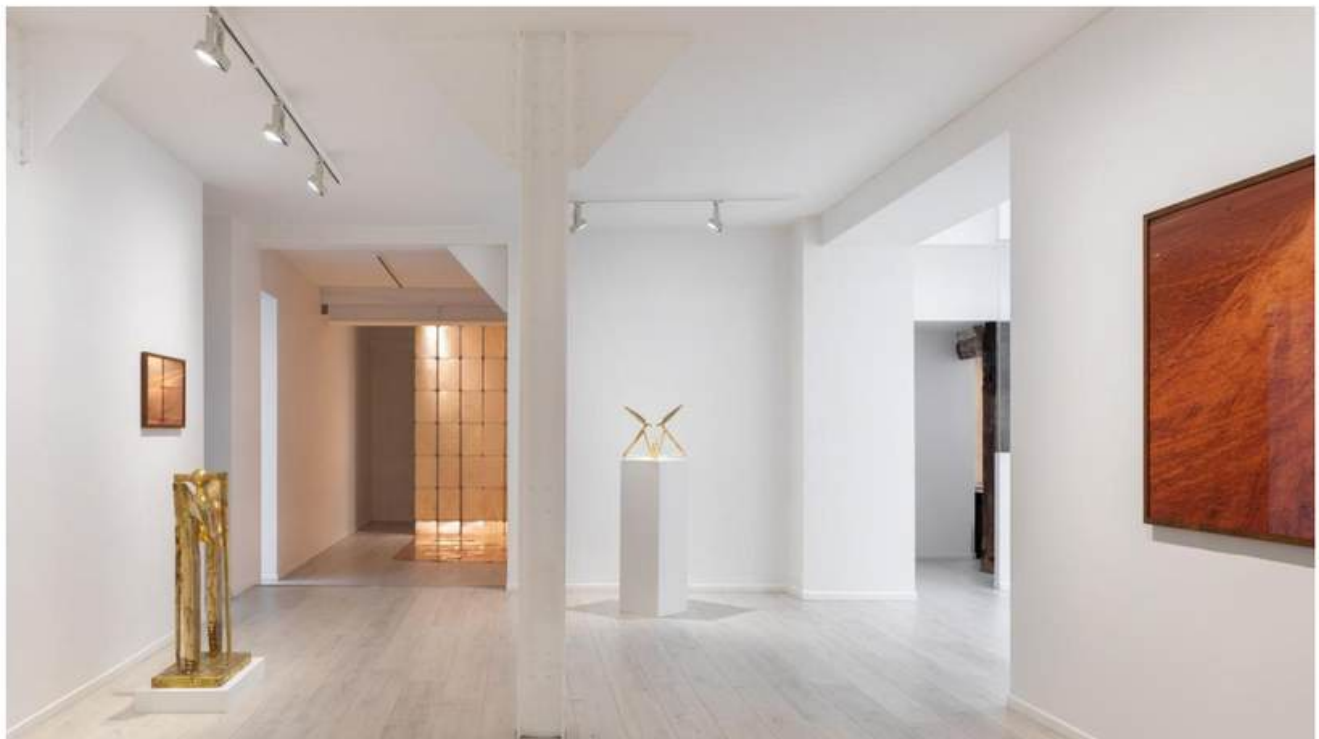
Andréhn-Schiptjenko (andrehn-schiptjenko.com)

LA GAZETTE DROUOT

The Enchanting Universe of Theresa Traore Dahlberg at Andréhn-Schiptjenko

© Published on 23 February 2024, by [Nicky Griggs](#)

"IDRIX III" Theresa Traore Dahlberg's first solo exhibition in France is a captivating survey that reveals the plurality and depth of her artistic practice.

"Idrix III", Andréhn-Schiptjenko Paris, 2024. Courtesy of the Artist and Andréhn-Schiptjenko
© Alexandra de Cossette

Dahlberg, renowned for her award winning films *Taxi Sisters* (2011) and *Ouaga Girls* (2017), showcases her multifaceted artistic practice across the three rooms of the [Andréhn-Schiptjenko](#) Gallery's Parisian outpost. In "IDRIX III", she weaves together compelling narratives drawn from her personal experience rooted in the two cultural landscapes of [Sweden](#) and Burkina Faso, exploring notions of materiality,

Idrix III, Andréhn-Schiptjenko Paris, 2024. Courtesy of the Artist and Andréhn-Schiptjenko
© Alexandra de Cossette

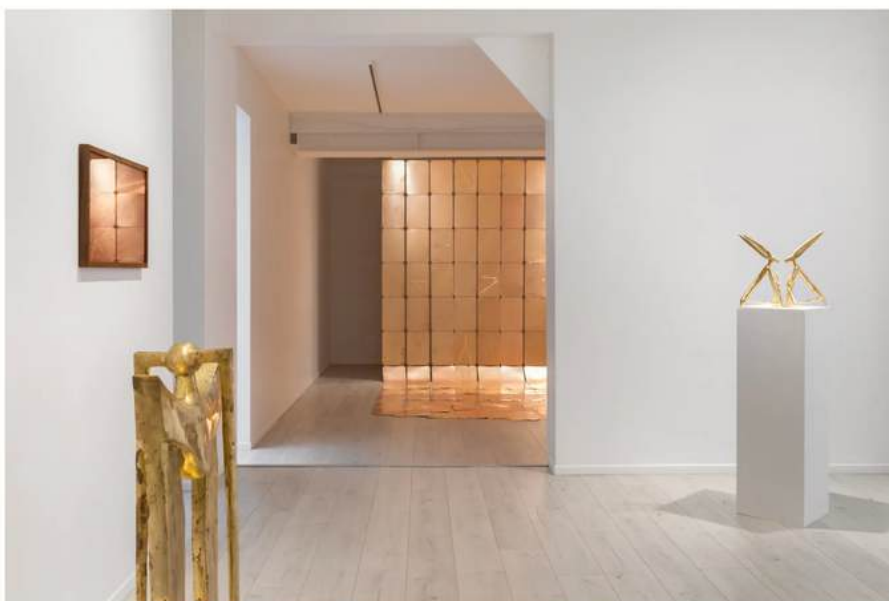
In the main space photography is paired with sculpture. Here we find *Idrix III* (2023) a bronze sculpture from which the exhibition draws its title. Cast in Burkina Faso, *Idrix III* evokes the charged history of the Senufo bird and African fables. While an echo of the traditional forms of Senufo bird (sejen) sculptures of the Poro society is evident, Dahlberg creates a sleek new visual language inspired by Futurism, science fiction and her grandmother's folktales. Adjacent to Dahlberg's photographs, which depict a red clay martian-like landscape marked by the tracks of unseen vehicles, form a sort of a mise-en-scène, a place where we might imagine *Idrix III* inhabites. *Hakili Installation (2024)*, set on a pedestal, punctuates the space between the different rooms. This installation features a collection of individual bronze sculptures representing a hare, a universal figure found in different cultural mythologies and folklore, in an elongated and geometric form, a product of Dahlberg's work in Sweden and Burkina Faso.

A single room is devoted to *Coppers* (2024), a monumental tapestry-like installation of copper circuit panels, deemed irregular and once produced in Sweden, stretch from floor to ceiling. Woven runic like ciphers appear across the surface made from cotton thread produced in Burkina Faso by a collective of marginalized people, mostly women, accused of witchcraft. Again science fiction, mythology and materiality intersect in a dramatic fashion. Theatrically lit, *Coppers* anticipates Dahlberg's "Glass Capsule" and "Black Mountain" (2024) series, in the final room. Here the notion of materiality, process and transformation take on yet another dimension in the sumptuous installation of various glass capsules set among spindles of cotton thread. Each piece is the product of an explosive interaction between the different elements of cotton thread, copper and molten glass. The result transcends this violence in enchanting and unexpectedly colorful ways. This balance of rigor, intuition and transformation that informs Dahlberg's artist practice invites us to delve further into her fascinating universe.

WORTH SEEING
"IDRIX III", Andréhn-Schiptjenko Gallery, Paris.
Until March 16, 2024.
www.andrehn-schiptjenko.com

Belvédère, activistes et afrofuturisme

Vue de l'exposition « Theresa Traore Dahlberg : Idrix III » chez Andréhn Schipjenko à Paris.
Photo : Alexandra de Cossette

Theresa Traore Dahlberg : Idrix III

Cinéaste et artiste d'une double culture suédoise et burkinabée, Theresa Traore Dahlberg a trouvé au Burkina Faso un espace de recherche et d'investigation où se mêlent anthropologie, histoire familiale et science-fiction. Idrix, oiseau en bronze inspiré d'un motif d'oiseau Senufo et de Boccioni, est emblématique d'une démarche qui se nourrit à la fois d'éléments traditionnels et de la lecture d'Octavia E. Butler pour imaginer des scénarios alternatifs. À deux endroits dans l'exposition, on rencontre des statuettes de lièvres en bronze qui semblent en conversation. Ces quadrupèdes sont la reproduction agrandie d'une minuscule figurine appartenant au musée d'ethnographie de Stockholm. Animal récurrent dans les fables burkinabées, le lièvre maintient vivant le lien avec la grand-mère de l'artiste, connue pour son talent de conteuse.

Theresa Traore Dahlberg tisse à sa façon des histoires en s'appuyant avant tout sur des matériaux. Un grand rideau de plaques de circuits imprimés sur cuivre (de fabrication suédoise) se répand largement sur le sol. Sur quelques-unes des plaques se glissent des fils de coton blanc (fabriqué par des femmes du Burkina) et de cette rencontre naît une image qui n'est pas assignable à un pays ni à un continent. Ailleurs, d'épaisses bobines de fil de coton et des capsules de verre dans lesquelles ont été insérés de ce fil ou bien des feuilles de cuivre. Ces capsules spatiales et temporelles et les photos de paysages désertiques qui les entourent construisent une autre vision d'afrofuturisme.

Du 25 janvier au 16 mars 2024, Andréhn Schipjenko , 56 rue Chapon, 75003 Paris

Theresa Traore Dahlberg
tillsammans med de glasobjekt
hon kommer att ställa ut i Boda.

AKTUELLA KONSTNÄRER

Konstguiden tipsar om tre sevärda utställningar för dig som stannar i Sverige sommar: på Bjärehalvön visas Meta Isæus-Berlins magiska kärleksdrycker och en serie målningar som fångar det flyktiga tillståndet mellan vakenhet och dröm. Fragila glasverk och videokonst av Theresa Traore Dahlberg kan ses i Borås. Diana Orvings intagande installation i form av ett sensibelt träd ackompanjerat av ett moln finns för beskådan utanför Simrishamn.

AV MALIN EBBING

Theresa Traore
Dahlberg.

FOTO: NADJA HALLSTRÖM- IDRIX

THERESA TRAORE DAHLBERG

Siri Derkert & Theresa
Traore Dahlberg
Rikstolvan
15 juni – 17 augusti

Captured Changes
The Glass factory Boda
Pågår till och med 20
oktober

Theresa Traore Dahlberg

THERESA TRAORE DAHLBERG är dubbelt aktuell i sommar med utställningar på såväl Rikstolvan som på The Glass factory Boda. Hon beskriver själv sitt konstnärliga uttryck som något som uppstår i dialog med ett material. Tidlöst och föränderligt.

Utställningen på Rikstolvan är en duoutställning med Siri Derkert, där Derkerts betonger kommer ställas ut tillsammans med Traore Dahlbergs skulpturer och glasverk. Verken cirklar kring fåglar, skiften och materialminne. På utställningen kommer även Microcement visas, en film som Traore Dahlberg filmade på Cementa i Degerhamn, Öland, samt Staffan Juléns film om Siri Derkert.

På The Glass factory Boda pågår utställningen *Captured Changes* redan, vilken är curerad av Max Syron. Traore Dahlbergs verk till utställningen kommer från hennes artist residens på Boda.

– Jag har gjort research i arkiven och fått möjligheten att utforska koppar och bomull, som jag tidigare bara använt i fusade verk, för att nu undersöka dess möjligheter i hyttan, vilket var oerhört fascinerande. Josefin Bravo och Göran Wärff har också egna utställningar på The Glass Factory, berättar Theresa när vi talar vid över telefon.

Hur ser en vanlig dag ut i ateljén?

– Mina vanliga dagar ser olika ut. Jag har precis flyttat in i en ny ateljé, så förhoppningsvis kommer allting vara mer samlat framöver då det kommer finnas plats för installationsarbete och produktion. Fram till nu har jag haft min ugn i Gustavsberg, så dessa dagar blir kopplade till arbete med glas och bränningar. I år har jag också pendlat till Boda för att få tid i hyttan. Jag har även pendlat till Paris, där jag har mitt galleri och har även gjort plats specifika installationer till Cairo biennalen.

Har du något favoritmaterial som du föredrar att arbeta med?

– Något som jag ständigt återkommer till är koppar, bomull samt nedsmälta, blandade material som uppstår i nya former. Dessa material har jag en privat koppling till. Men de bär också på ett materialminne och nya berättelser.

Finns det något specifikt möte med en annan konstnär som har påverkat ditt eget uttryck?

– Siri Derkerts ristningar är oerhört inspirerande. De är ett resultat av kompromisslös konstnärlig integritet, som är stärkande på alla sätt.

KONST | RECENSION

Snygg matchning av konstnärliga syskonsjälar på Rikstolvan

Publicerad den 30 juli 15:00

Vy från utställningen på Rikstolvan, med verk av Siri Derkert och Theresa Traore Dahlberg. Foto: Lars Grönwall

Rikstolvan på Österlen parar ihop Siri Derkert med den nutida konstnärskollegan Theresa Traore Dahlberg. Ett experimentellt förhållningssätt binder dem fint samman, tycker Birgitta Rubin.

Birgitta Rubin
Text

Spara

Dela

Utställning

”Senapsträdet och himlens fåglar”

Siri Derkert och Theresa Traore Dahlberg

Rikstolvan, Järrestad, Österlen. Visas t o m 17/8.

”Senapsträdet och himlens fåglar” är den poetiska titeln på Rikstolvans sommarutställning där Siri Derkert (1888–1973) möter en nutida själsfrände i Theresa Traore Dahlberg (född 1983). Båda har haft verk utställda på Stockholmsgalleriet Andréhn-Schiptjenko men detta är första gången de paras ihop.

Filmaren Staffan Julén som driver Rikstolvan gjorde en dokumentär om Derkert för ”K special” 2013, som visas här tillsammans med Traore Dahlbergs film ”Microcement” från 2021. Den utspelar sig i en nedläggningshotad cementfabrik i öländska Degerhamn, som dock fortsatte att tillverka mikrocement. Cement ingår ju i betong, som Derkert flitigt experimenterade med i offentliga utsmyckningar. Bland annat i väggreliefen ”Senapsträdet och himlens fåglar” (1959–1969) som hänger i Skövde kulturhus.

Siri Derkert, förarbete till ”Senapsträdet och himlens fåglar”, 1961-62.

Foto: Lars Grönwall

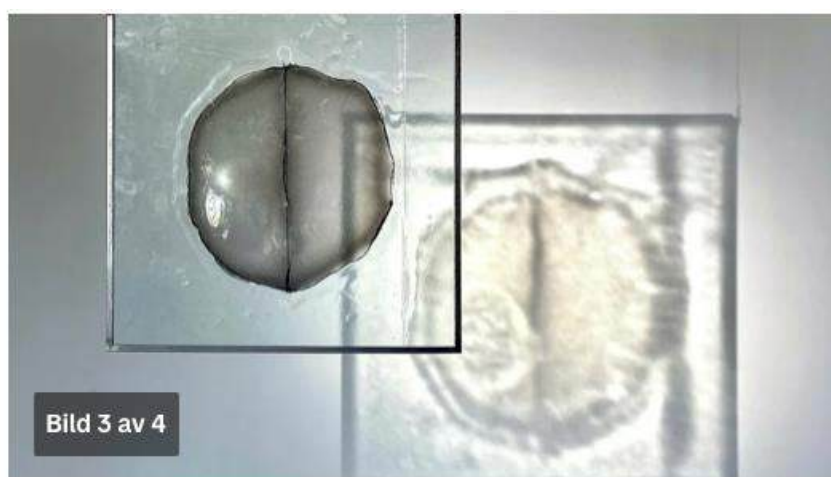
Figur av Siri Derkert på metallplatta, 1960-tal. Foto: Lars Grönwall

I utställningens största rum visas Derkerts olika förarbeten till det monumentala verket, en serie betongplattor med expressiva figurer – människor, änglar och fåglar ristade i betongen eller formade av stålband.

Dessa brungrå reliefer med dämpade infärgningar står på vinklade ställ, så att de verkar lätta från tegelgolvet, och är snyggt matchade med Traore Dahlbergs från taket fritt svävande reliefer i klarglas och inkapslade, brunsvarta former. Lägg till det suggestiva skuggbilder.

I urvalet från Derkerts kvarlåtenskap finns även reliefer i bandjärn och metallplattor där hon gått loss med skärbrännare. Derkert stiliserade starkt men lämnade aldrig figurationen, medan Traore Dahlbergs glasobjekt är nonfigurativa. Så här handlar det främst om likheter i attityd – en experimentell hållning i testandet av olika material.

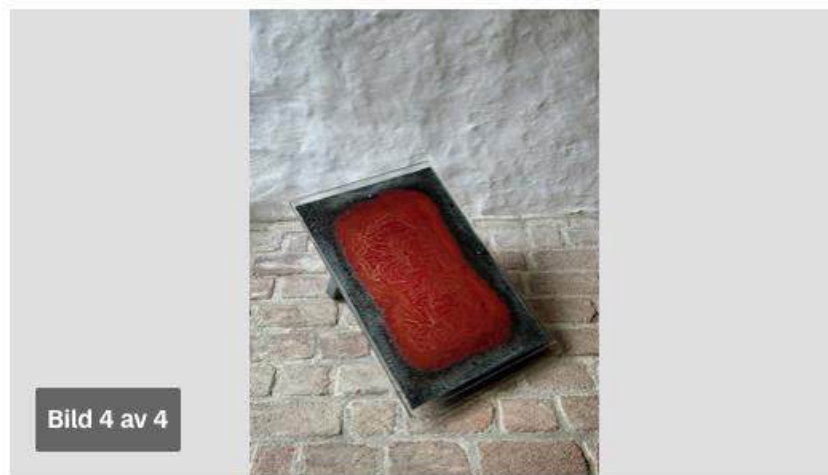

Theresa Traore Dahlberg, "White material XXXII", 2024.
Foto: Lars Grönwall

I serien "White material" lär dock Traore Dahlberg ha inspirerats av rörelser i Derkerts reliefer, så vissa former tycks gå igen i utflytande versioner. Traore Dahlberg har uppfunnit en egen metod att inkorporera vita bomullstrådar i glasmassan, som vid upphettning får trådarna att förkolna i mörka, mystiska formationer. Hon har även lyckats smälta samman bomullstrådar med både kopparplåt och glas, och en platta är särskilt vacker med organiska mönsterslingor mot en blodröd bakgrund.

Bomullstrådarna köper Traore Dahlberg av ett kvinnokollektiv i Burkina Faso, där hon delvis bodde under uppväxten, omväxlande med Öland. På Rikstolvan visar hon även nyblåsta glaskapslar med kopparinslag, liksom en mäktig, drygt meterhög version av bronsskulpturen "Idrix". Den refererar till fågeln Idrix i afrikanska folksagor, men har samtidigt ett modernistiskt uttryck – en mixad, dubbel identitet, precis som konstnären.

Theresa Traore Dahlberg, "Copper and glass IV", 2019.

Foto: Lars Grönwall

Det är bara i det största rummet som det uppstår en konkret dialog mellan Siri Derkert och Theresa Traore Dahlberg, i övrigt visas deras verk åtskilda. Men bådas ihärdiga, nyskapande experiment med olika tekniker och material räcker gott och väl för att befästa ett släktskap mellan två konstnärer födda med hundra års avstånd. Allt som allt är det en högst sevärd utställning.

Ämnen i artikeln

Konst

Följ

Konstrecensioner

Följ

Österlen

Följ

Text

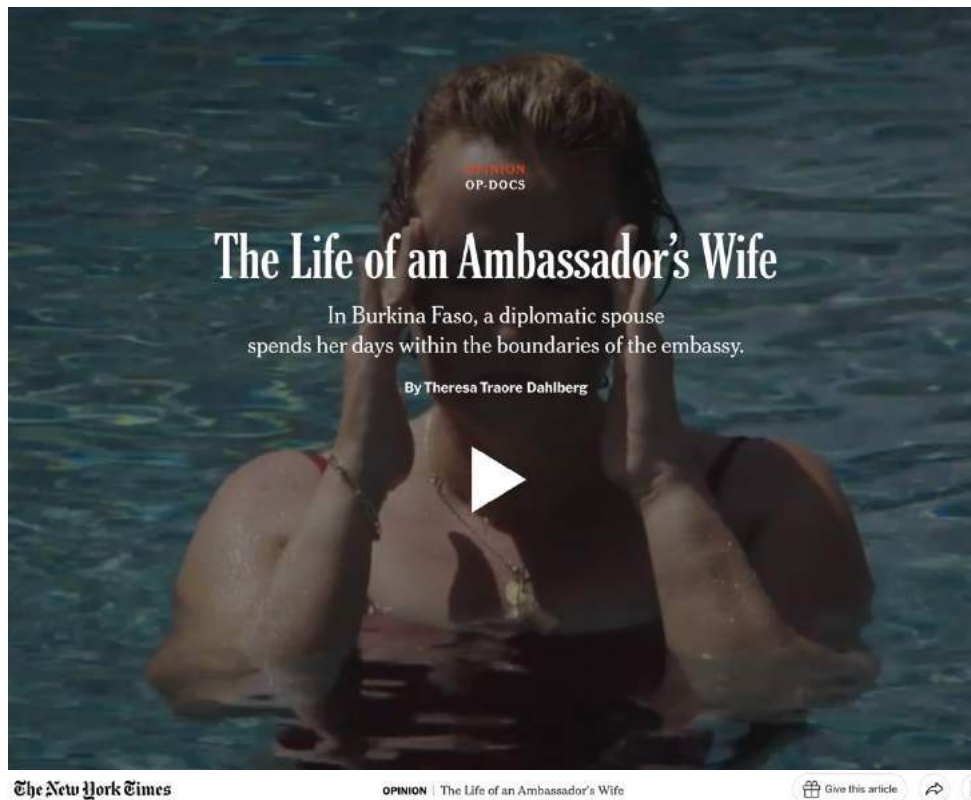

Birgitta Rubin

Följ

Publicerad: Dagens Nyheter, 2024-07-30

<https://www.dn.se/kultur/snygg-matchning-av-konstnarliga-syskonsjalar-par-rikstolvan/>

The Life of an Ambassador's Wife

In Burkina Faso, a diplomatic spouse spends her days within the boundaries of the embassy.

By Theresa Traore Dahlberg

The New York Times

OPINION | The Life of an Ambassador's Wife

Give this article

Give this article

By Theresa Traore Dahlberg

Ms. Traore Dahlberg is a filmmaker.

Jan. 24, 2023

When I was filming my first feature film, “[Ouaga Girls](#),” in Ouagadougou, Burkina Faso, in 2015, I was introduced to the wife of the now-former French ambassador. She asked me to film her singing opera, but as I walked into the opulent gardens of the ambassador’s residence, I asked if I could follow her in her daily life instead.

As the child of a Burkinabé father and Swedish mother, I spent my childhood traveling between Burkina Faso and Sweden. During the making of this film, I had a lot of conflicting thoughts and feelings. Walking down the aisle of perfectly manicured trees at the residency, I was reminded of the stories my grandmother used to tell me about when Burkina Faso was a French colony.

The short documentary above explores the complex and overlapping power dynamics of class, women’s roles and post-colonialism by holding a magnifying glass to the life of an ambassador’s wife, both protected and isolated by the residence walls.

Op-Docs Newsletter Watch Oscar-nominated short documentaries from around the world, sent straight to your inbox. [Get it sent to your inbox.](#)

Theresa Traore Dahlberg is a [visual artist](#) and filmmaker.

The Times is committed to publishing [a diversity of letters](#) to the editor. We’d like to hear what you think about this or any of our articles. Here are some [tips](#). And here’s our email: letters@nytimes.com.

[Op-Docs](#) is a forum for short, opinionated documentaries by independent filmmakers. [Learn more](#) about Op-Docs and [how to submit](#) to the series. Follow The New York Times Opinion section on [Facebook](#), [Twitter](#) ([@NYTopinion](#)) and [Instagram](#).

Published 24 January, 2023:

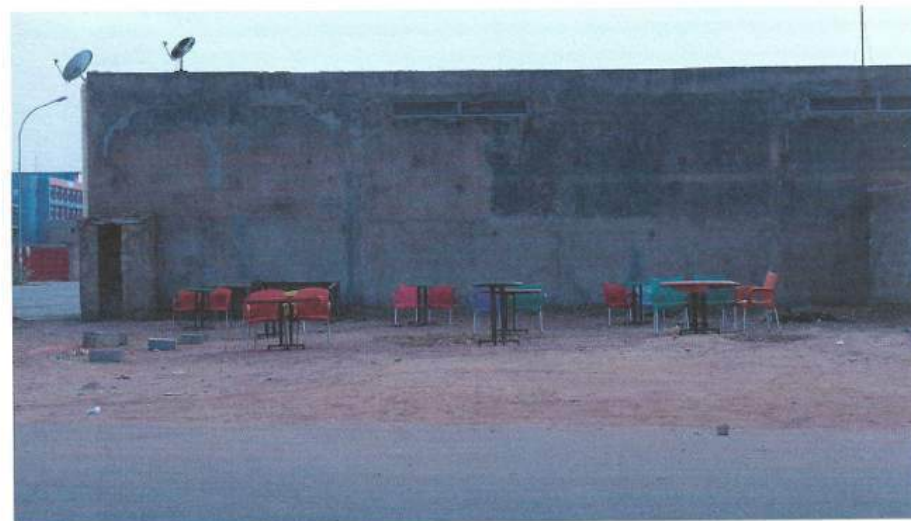
<https://www.nytimes.com/2023/01/24/opinion/burkina-faso-the-ambassadors-wife.html>

OM THERESA TRAORE DAHLBERGS FOTOGRAFIER

TEXT AV: MAGDALENA DZIURLIKOWSKA

STOLARNA

På dagarna är det bara en tom yta. Mot kvällen stor stolarna plötsligt där, två och två, som en föreställning om tvåsamhet. En scenografi som väntar på sina aktörer eller statister. Människorna kommer i skymningen, beställer ett glas, sätter sig och tittar ut i mörkret. Natten faller och det finns ingen belysning. De ljusa timmarna steker solen platsen till händelselöshet. Det är fyrtio grader och siesta. Lugnet dröjer sig kvar in i natten. Här sitter paren färdiga och långt ifrån varandra. Det finns tid till det. Och det finns många sådana platser. Ett stycke mark som inte tillhör någon, där vem som helst kan ställa ut några stolar och suggerera fram ett möte. En sådan plats blir undanglidande, mer som en stämning. Ett rum utan händelser med avsaknaden och förväntningarna som sitt kraftfält. Tiden står stilla, droppar eller flödar, som en råvara.

KONST | RECENSION

Theresa Traore Dahlberg smälter samman material till mytiska objekt

PUBLICERAD 10:59

Vy från Theresa Traore Dahlbergs utställning på Andréhn-Schiptjenko Foto: Jean-Baptiste Béranger. Courtesy konstnären och Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Paris.

Theresa Traore Dahlbergs utställning på Andréhn-Schiptjenko är hennes första egna galleriutställning. Sebastian Johans ser vackra objekt med samman-smältningar av koppar, bomull och glas.

Sebastian Johans

Text

Dela

0 kommentarer

Spara

Utställning

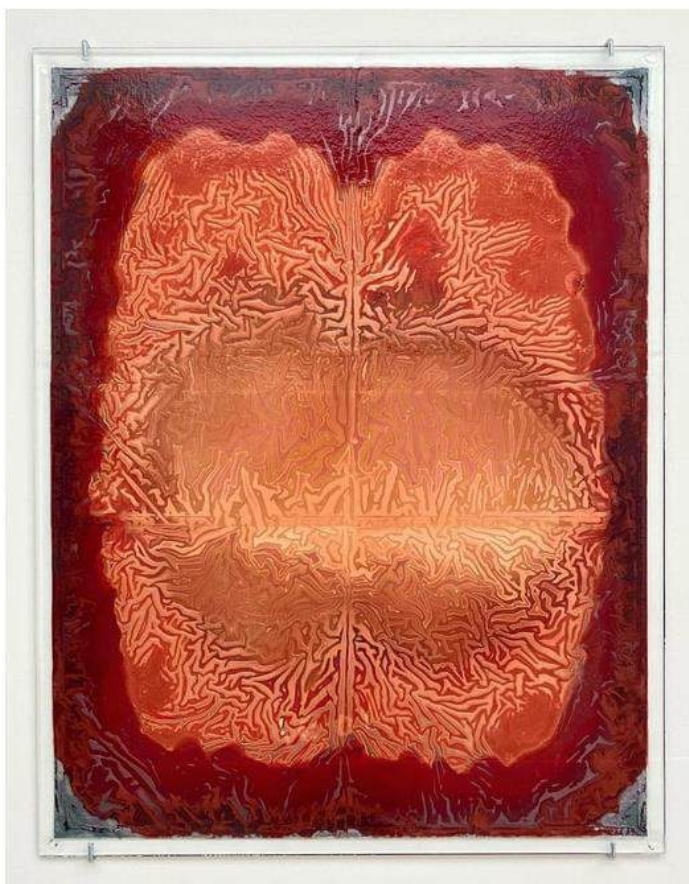
"Idrix"

Theresa Traore Dahlberg

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm. Visas t o m 22/12

Till de mer minnesvärda verk jag sett på Mejans slututställningar hör Theresa Traore Dahlberg hängande installation av stansade kopparplåtar från tillverkningsindustrin, sammanlänkade med enkel bomullstråd.

Redan då, 2017, stod det klart att hon hade ett tema och en estetik som skulle hålla för fortsatt utveckling. Och mycket riktigt har Theresa Traore Dahlberg synts i diverse sammanhang de senaste åren. Att "Idrix" på Andréhn-Schiptjenko är hennes första renodlade galleriutställning beror helt enkelt på att hon varit så efterfrågad på andra håll.

Theresa Traore Dahlberg, "Copper and Glass XI", 2022. Mixed media. Foto: Courtesy konstnären och Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Paris.

Också här står kopparplåtarna och bomullsgarnet i centrum. Mönsterplåtarna är industriella rester och är genom sina stansade hål laddade med information som vi numera inte har tillgång till. Garnet är tillverkat av ett kollektiv av kvinnor i Burkina Faso, som anklagats för häxkonster och stigmatiserats men genom trådarna hittat sammanhang och inkomst.

Både trådar och kopparplåtar har smälts samman med glas och blivit vackra, nästan mytiska objekt på utställningen.

Materialen bär berättelser och i sin hantering av dem lyfter Theresa Traore Dahlberg fram ett narrativt värde. Själva berättelsen förblir dock dold eller diffus.

Traore Dahlberg behärskar också det renodlade historieberättandet, vilket hon har visat i sin verksamhet som guldbaggenominerad dokumentärfilmare. Men som bildkonstnär förstår hon vikten av att undvika det övertydliga och nöjer sig med att peka på de lager av föränderlig information som verken rymmer.

Theresa Traore Dahlberg, "Idrix II", 2022, bronsskulptur. Foto: Courtesy konstnären och Andréhn-Schiptjenko Stockholm, Paris

Några bronsskulpturer med tolkningar av fågeln Idrix och haren Hakili, som båda återfinns i afrikanska folksagor, har ett direktare anslag. Här finns lagren i stället i processen där konstnären utgått från skulpturer som har lämnat Burkina Faso och symboliskt återfört dem genom att anlita lokala gjuterier.

Det är väl fullt i gallerirummet, men Theresa Traore Dahlbergs mångskiktade verk står sig väl. Genom att ständigt applicera ett postindustriellt perspektiv parallellt med ett postkolonialt binder hon förtjänstfullt samman världen och gör den lite mindre.

ÄMNEN I ARTIKELN

Konst

+ Följ

Konstrecensioner

+ Följ

Storstockholm

+ Följ

TEXT

Sebastian Johans
kultur@dn.se

+ Följ

Dela

Skriv ut

Rätta artikel

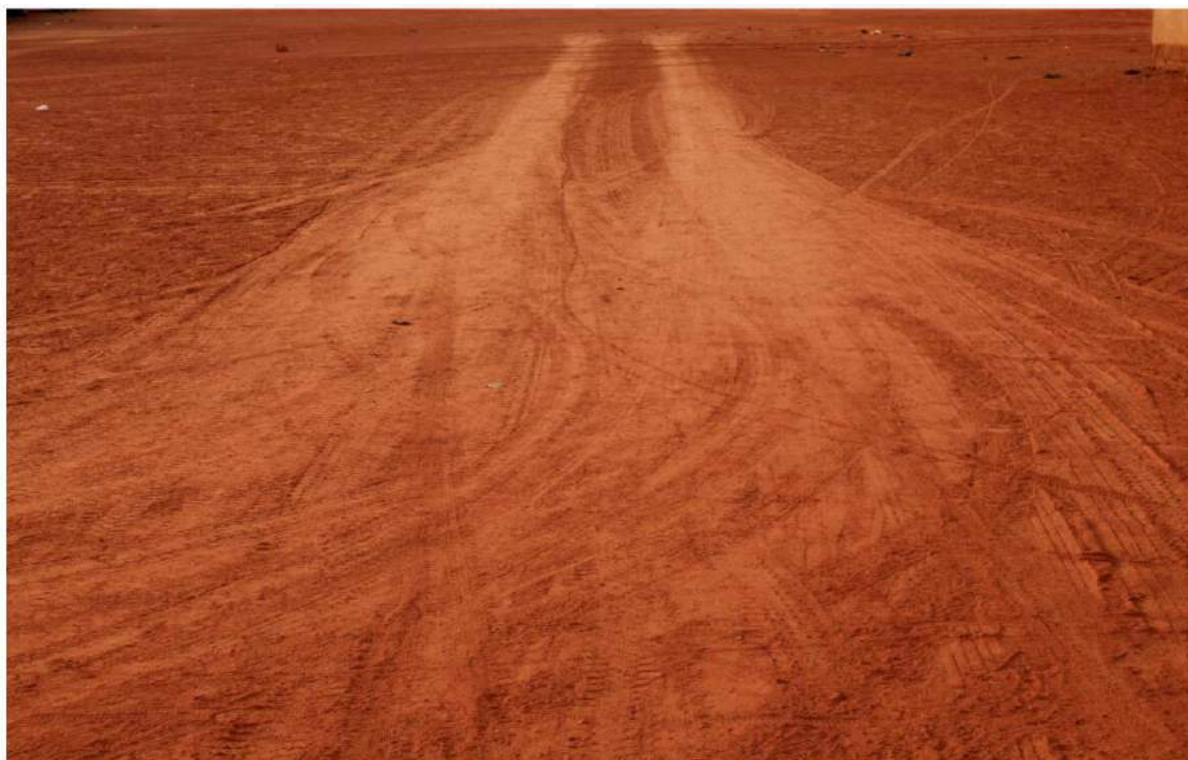
Publicerad: Dagens Nyheter, 2022-11-30

<https://www.dn.se/kultur/theresa-traore-dahlberg-smalter-samman-material-till-mytiska-objekt/>

KONSTENS TIPS

Theresa Traore Dahlberg hos Andréhn-Schiptjenko

THOMAS OLSSON, 04 DECEMBER 2022

Theresa Traore Dahlberg, RED, 2022

Inget material eller objekt förblir oskyldigt hos Theresa Traore Dahlberg. Det vet alla som mött hennes visuellt imponerande installationer bestående av kasserade mönsterkort i koppar. Precis som ett omsorgsfullt ihopsytt lapptäcke vittnar de lika mycket om sin tidigare historia som det nya sammanhang de skapar. I utställningen "Idrix" finns mönsterkorten med som ett betydelsebärande draperi tillsammans med en serie glasverk och ett stort fotografi där tydliga hjulspår syns i den torra och röda jorden.

Man skulle kunna säga att Theresa Traore Dahlbergs konst handlar om materialet och tillverkningsprocesser och vad föremål kan berätta när man aktiverar dem. Ta bara glasverken i serierna "White Material" och "Copper and Glass", där de förstnämnda innehåller textilt material från ett kvinnokollektiv i Burkina Faso och som helt förvandlas när det innesluts i glaset.

THERESA TRAORE DAHLBERG, INSTALLATIONSVY, IDRIX II. FOTO: JEAN-BAPTISTE BÉRANGER

Men att det bara är en aspekt på hennes konst blir tydligt på galleri Andréhn-Schiptjenko. För de sammanlagt fyra bronsskulpturer som här både vaktar och aktiverar rummet, pekar på ett mer komplext sammanhang där nutiden och framtiden blir lika viktigt som historien.

Den större "Idrix" är en stiliserad version av en Senufofågel som spelar en viktig roll i fablerna och sagorna som konstnärens farmor berättade och förde vidare. Och precis som skulpturen "Haren Hakili" som Traore Dahlberg häromåret upptäckte i samlingarna på Etnografiska museet är de gjutna av bronsgjutare i Burkina Faso.

Myter blandas med konsthistoriska referenser när kopplingar mellan vitt skilda platser och globala skeenden vävs samman hos Theresa Traore Dahlberg.

Thomas Olsson

Andréhn-Schiptjenko, Linnégatan 31. Pågår 17 november – 22 december 2022

B / Kultur & Nöje

Theresa Traore Dahlberg
Vägen till konstnärskapet

Theresa Traore Dahlberg har haft intensiva år. Men när Kalmar konstmuseum hörde av sig tvekade hon inte. **Sid 26-27**

Filmaren och konstnären Theresa Traore Dahlberg har de senaste åren visat sina filmer och sin konst runt om i världen. Nu förbereder hon sin första utställning i sina hemtrakter, på Kalmar konstmuseum.

Theresa Traore Dahlberg landar i Kalmar efter intensiva år utomlands

KALMAR

Vintern är grå, dagarna korta. Det är slutet av december och pandemin har lagt sordin på både liv och konst. Kalmar konstmuseum är stängt tills vidare, men innanför de låsta

dörrarna är Theresa Traore Dahlberg i full färd med att göra den stora salen till sin.

I sitt skapande använder hon sig av flera tekniker, material och uttrycksmedel, bland annat rörliga bilder. Filmat har hon gjort länge, ända sedan hon gick i småskolan i Torslunda på Öland.

– Mamma jobbade som lärare på Ingelstorpsskolan och lånade hem en vhs-kamera på helgerna. Jag filmade små sketcher, små actionfilmer, intervjuer och när småsyskonen sjöng.

Efter gymnasiet och en tid som utbytesstudent i Barcelona tyckte Theresa Traore Dahlberg att det var dags att börja plugga.

– Jag var jätteintresserad av film och konst, men det kändes långt bort då. Det var omöjligt att ens tro att jag skulle kunna försörja mig på det.

På inrådan av sin pappa började hon att studera ekonomi vid Stockholms universitet. Det skulle man ha nytta av vad man än tänkte syssla med framöver.

Efter ett år insåg Theresa Traore Dahlberg, att oavsett vad hon tänkte sig i framtiden, var ekonomi det hon minst av allt ville hålla på med. Hon packade, tog sina sparpengar och reste till New York.

Bland det första Theresa Traore Dahlberg skaffade efter ankomsten var en liten filmkamera, som hon dokumenterade sin vardag med.

– Jag kunde varken klippa eller redigera, och jag visste inte vad jag skulle ha filmer till, men jag kände ett starkt behov av att dokumentera så mycket som möjligt, säger hon och fortsätter:

– Filmandet var både ett sätt att hålla fast vid minnen, och att vara närvarande och kunna överblicka olika situationer. För mig blir verkligheten förhöjd när jag filmar, och redigeringen är ett sätt att bearbeta och tänka.

Genom vänner fick Theresa Traore Dahlberg kontakt med regissörer och med dokumentärfotografer vid bildbyrån Magnum och arbetade som assistent åt flera av dem. I New York studerade hon också bland annat experimentell film vid The New School.

Efter sju år i världsmetropolen återvände

Theresa Traore Dahlberg 2008 till Sverige. Med filmerna från The New School sökte hon och kom in på Stockholms dramatiska högskola. Där gjorde hon examensfilmen "Taxi Sister", en halvtimmes dokumentär om en kvinnlig taxichaufförs vardag i Senegals huvudstad Dakar.

Under första halvan av 2010-talet arbetade Theresa Traore Dahlberg med flera olika projekt. Bland annat producerade hon två säsonger av programmet "Två på resa" för SVT. Tillsammans med en fotograf reste hon med två kändisar till olika platser i världen.

– Vi var med Lars Lerin och Babben Larsson i Brasilien, med författarna Åsa Larsson och Karin Alvtogen i Kiruna, med dokumentärfilmarna Erik Gandini och Tarek Saleh i Sarajevo... ja, vi var överallt, säger hon och skrattar.

– Vi skulle filma två personer som vi inte kände, på platser vi inte besökt tidigare. Vi hade tre dagar på oss att få ihop en halvtimme. Det var inte alltid lätt, men det blev rätt fina program. Framför allt var det en bra skola.

Efter att mestadels ha jobbat på uppdrag av andra långtade Theresa Traore Dahlberg allt starkare efter att arbeta med egna längre projekt.

– Jag ville slippa följa mallar och slippa kompromissa. Så jag började på "Ouaga Girls", som jag höll på med i fem år.

Det är en dokumentärfilm om åtta unga kvinnor, som står vid ett vägskäl i sina liv. De går tredje och sista året på en utbildning till bilmekaniker i Burkina Fasons huvudstad Ouagadougou. Theresa Traore Dahlberg följer dem i skolan, i deras hem och ute på stan.

"Ouaga Girls" tävlade om utmärkelsen bästa nordiska dokumentär vid filmfestivalen i Göteborg 2017. Den visades sedan också inför en entusiastisk publik i Berlin och på en rad andra festivaler.

Under arbetet med "Ouaga Girls" sökte Theresa Traore Dahlberg in till fri konst på Kungliga Konsthögskolan, Mejan.

– Min tidigare utbildning hade varit fokuserad på resultat, men jag var mer nyfiken på processen, på metoder och frågeställningar. Och på nya material, som koppar och glas. På Mejan fick jag tid att stanna upp och hitta mitt eget berättande.

Om Theresa Traore Dahlberg fick ett genombrott som dokumentärfilmare med "Ouaga Girls" och den Guldbaggenomnämde "Ambassadörens fru" blev hon känd som konstnär i vidare kretsar när hon till-

Fakta

Theresa Traore Dahlberg

Född: 1983 i Värnamo, uppvuxen på Öland och i Burkina Faso.

Gör: Konstnär, filmare, redaktör på SVT:s "K Special".

Bor: Stockholm.

Familj: Maken Christoffer Roth, musiker och musikproducent, och barnen Alexis, ett år, och Osvald, fem år, och bonusbarnen Elisabet, tolv år, John John, 14 år.

Utbildning: Filmproduktion vid The New School i New York, Stockholms dramatiska högskola och masterexamen i fri konst vid Kungliga konsthögskolan.

Verk i urval: Dokumentärfilmerna "Taxi Sister" (2012), "Ouaga Girls" (2017) och "Ambassadörens fru" (2018), Beckers stipendiattställning på Färgfabriken i Stockholm (2019).

Aktuell med: Utställning på Kalmar konstmuseum, som skulle ha haft vernissage i mitten av december, men på grund av pandemin skjuts upp till preliminärt februari.

Filmen "Ouaga Girls" tävlade om utmärkelsen bästa nordiska dokumentär vid filmfestivalen i Göteborg 2017.

Jag ville slippa följa mallar och slippa kompromissa. Så jag började på "Ouaga Girls", som jag höll på med i fem år.

delades Beckers konstnärsstipendium 2019. Med stipendiet, som är på 200 000 kronor, följer att stipendiaten ställer ut på Färgfabriken i Stockholm.

– Jag fick veta att jag hade tre månader på mig att göra en utställning i en lokal på 700 kvadratmeter.

Genomgående teman i Theresa Traore Dahlbergs verk är skiften, förändringar och värdet av arbete. På Färgfabriken gestaltade hon dessa bland annat genom att lyfta fram musikindustrin i Burkina Faso, som hennes pappa Richard Seydou Traore var med om att starta på 1990-talet. Han utbildade producenter och ljudtekniker, öppnade en studio och lät transportera en musikkassettfabrik från Italien till Ouagadougou.

– Fabriken var min pappas skötebarn. När den väl kom igång efter resan gick det väldigt bra. Artister hade plötsligt en möjlighet att spela in och få distribution. Fabriken sprutade ut kassetter och försåg ett helt land med musik.

Inför stipendiattställningen frågade Theresa Traore Dahlberg sin pappa vad som hade hänt med kassettfabriken. Det visades sig att den stod och samlade damm i ett förråd.

Att transportera fabriken ända till Stockholm var inte att tänka på.

– Jag satte ihop hela produktionslinan och ställde ut den på Nationalmuseet i Ouagadougou och filmade av den. Och så blev det två parallella utställningar.

Theresa Traore Dahlberg har haft intensiva år med utställningar och filmvisningar och undviker att ta på sig för mycket, men när Kalmar konstmuseum hörde av sig tvekade hon inte.

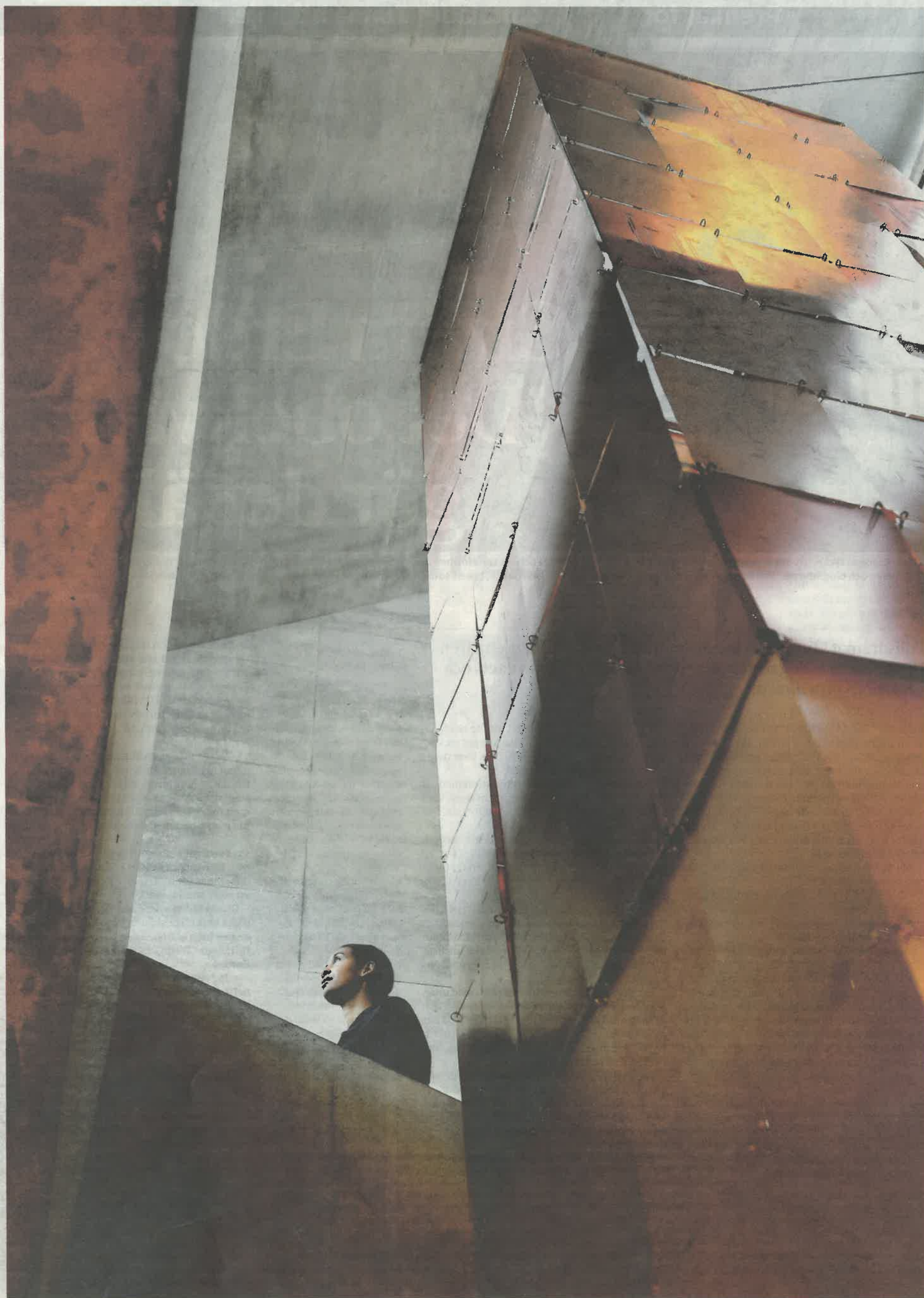
– Platsen betyder mycket för mig. Arkitekturen är extremt inspirerande – bara det här trapphuset... Och så gillar jag att jag får utrymme och att jag får installationsstid på mig.

Hon vill ännu inte berätta närmare om den kommande utställningen, men avslöjar i alla fall att målningar av hennes bror Daniel Traore kommer att ingå i den. Det gör också två nya platsspecifika installationer, en film filmad på Öland och delar av utställningen på Färgfabriken.

Mikael Hagner
Text

mikael.hagner@barometern.se

Filmaren och konstnären Theresa Traore Dahlberg tvekade aldrig när hon fick möjlighet att ställa ut i sina gamla hemtrakter, på Kalmar konstmuseum. På grund av pandemin dröjer vernissagen, preliminärt till någon gång i februari.

FOTO: MATS HOLMERTZ

KULTUR.

SÖNDAG

ETT KULTURMAGASIN FRÅN DAGENS NYHETER 18 APRIL 2021

”När vi såg Prince sa pappa: Ska vi bjuda honom på middag?”

Konstnären Theresa Traore Dahlberg har växt upp i en familj som utgick från att allt är möjligt - men har ändå kämpat med att våga ta plats.

HÅLLER CORONAPANDEMIN PÅ ATT FÖRVANDLA OSS ALLA TILL IDIOTER?

Björn Wimans krönika.

GRÖN, RÖD, BLÅ ELLER GUL?

Personlighetstester påstår att de kan avgöra vem du är. Men så enkelt är det inte, skriver Augustin Erba.

KULTURSÖNDAG HELGINTERVJUN

”Jag blev tidigt medveten om att jag stack ut”

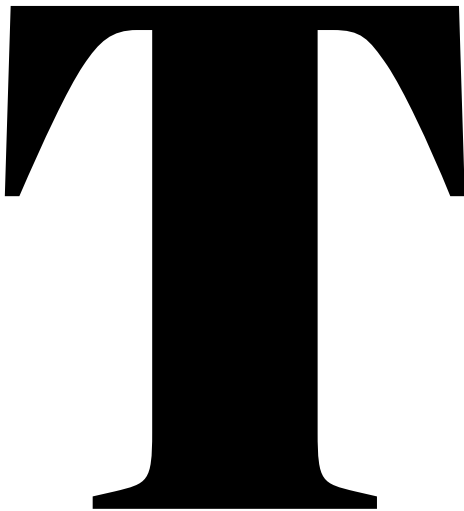
Konstnären Theresa Traore Dahlberg i sin ateljé på Södermalm. ”Allt man behöver är tejp”, säger hon och kastar upp en rulle i luften.

Theresa Traore Dahlberg gör hyllad konst om något så oväntat som arbetets globalisering. Hon är uppvuxen i en öländsk by och i miljonstaden Ouagadougou. Nu har hon landat i Stockholm – men utifrån sin minimala ateljé fortsätter hon att undersöka världen. DN:s *Lisa Boda* och *Anette Nantell* har träffat henne.

KULTURSÖNDAG HELGINTERVJUN

Tre veckor tog det att hänga utställningen på Kalmar konstmuseum. Theresa Traore Dahlbergs familj, maken och de två små barnen, fick följa med till staden där filmaren och konstnären tillbringade sina gymnasieår.

Klurigast att hänga var en 18 meter hög skulptur som fyller upp den spatiösa trapphallen. Den består av plattor i koppar, genomborrade av hål som bryter solljuset i fantasieggande mönster som spelar över väggar och golv.

– Det finns en skiss och en tanke men det är något annat när det väl är klart. När jag först tittade upp var det nästan som att den tittade tillbaka: "Hej! Nu finns jag!" Och jag tänkte, lite som när man fött ett barn: "Jaha, var det du? Så klart det var!"

Kopparplattorna är i själva verket kasserade mönsterkort. De producerades en gång för att få avancerad elektronik att fungera: mobiler, bröst-röntgenapparater, till och med försvarsmateriel. Nu är den svenska fabriken som tillverkade dem nedlagd. Och när allt kommit på plats fick Theresa Traore Dahlberg lämna sin utställning i ett coronastängt museum och fara hem till Stockholm.

När vi träffas i hennes ateljé i Hornstull håller Kalmar konstmuseum öppet igen, försiktigt. Utställningens titel "Växlingar" är lite torr och det gillar jag, säger hon. Föremålen Theresa Traore Dahlberg fastnar för, som mönsterkort eller gamla kassetband – liksom människorna i hennes filmer – förenas av att de befinner sig i förändringsprocesser: ja, i ett slags växlingar.

– Förändring är nog ett ord som passar in på mycket av det jag gör. Jag är intresserad av skiftet av värde. Det förgängliga, hur något kan gå från värdefullt till värdelöst. Och att det kan gå så snabbt, oavsett om det är teknologiska eller personliga förändringar.

Rakt igenom allt hon gör finns frågan om hur arbete präglar människor och hur det förändrats i en global värld.

Theresa Traore Dahlberg är född 1983, växte upp på Öland och i Burkina Faso. I dag bor hon i Stockholm, rör sig mestadels mellan hemmet

vid Zinkensdamm, förskolan och ateljén. Efter föräldraledigheten är hon också tillbaka i SVT-huset, som redaktör på K-special som producerar kulturdokumentärer.

– Det är berikande att kunna jobba med konstnärliga processer från ett annat håll. Det ger också en frihet i min egen konst, jag behöver inte ha ett säljfokus. Den kan förbli ett rum som kommer ur nyfikenhet eller inre behov.

De senaste åren har Theresa Traore Dahlberg uppmärksammats alltmer som konstnär. Fått fina recensioner för soloutställningar på alltifrån Färgfabriken i Stockholm till Nationalmuseet i Burkina Faso.

Tidigare är det framför allt som dokumentärfilmare hon gjort sig ett namn, senast med Guldbaggenominerade "The ambassador's wife".

Redan hennes examensfilm från Dramatiska Institutet, "Taxi sister" (2012), i vilken hon följer en kvinnlig taxichaufför i Dakar, plockades upp av filmfestivalen Cinemafrique och fick internationell spridning. Här i ateljén tittar taxisystemet Boury på oss med stolt blick från en av de inramade filmaffischerna som står lutade längs ena väggen. På en annan affisch hänger tjeigänget från "Ouaga girls" (2017) kring en nedmonterad bil: hon följde tonårstjejerna på en flickskola för bilmekaniker under fem år för dokumentären som blev en feministisk snackis i Frankrike och premiärvisades parallellt på Göteborgs filmfestival och FESPACO, Afrikas största filmfestival.

Burkina Faso spelar uppenbart en avgörande roll i Theresa Traore Dahlbergs liv och konst. För att förstå varför måste vi backa tillbaka till 1980-talet: Då förälskar sig en burkinsk ekonomistipendiat och en naturintresserad svenska under ett utbytesår i Washington. De bestämmer sig för att bo fyra år i respektive land; för att vara nära släkten, och för att barnen ska få lika mycket av båda kulturer.

Du har beskrivit dina föräldrar som "allt är möjligt-föräldrar"?

– Ja, de fokuserar aldrig på begränsningar. Jag minns att vi såg Prince på tv en gång när jag var liten och pappa sa: "Ska vi inte bjuda hem honom på middag?" Det gick ju inte, men de bjöd in Lill Lindfors, för hon är på Öland på somrarna. Nästan varenda middag hade vi gäster vid bordet. Mina föräldrar har inte tänkt så mycket i hierarkier och nationella gränser.

Så fort Theresa var stor nog att flyga flyttade familjen, då med två barn, till Burkina Fasos huvudstad Ouagadougou. Landet är ett av världens fattigaste, med stora klassklyftor, och familjen

Theresa Traore Dahlberg

Född: 1983 i Värnamo, uppväxt på Öland och i Ouagadougou.

Bor i dag: Stockholm.

Familj: Maken Christoffer Roth, musiker, två gemensamma barn och två bonusbarn. Stor släkt.

Aktuell: Soloutställningen "Växlingar" som visas på Kalmar konstmuseum till 16 maj.

Kommande: Medverkar med ett projekt om sin farmor, berättar traditioner och harar i "Remixing the future-fragments of the past" på Etnografiska i höst.

Filmer i urval: "Taxi sister" (2012), "Ouaga girls" (2017) och den Guldbaggenominerade "The ambassador's wife" (2018), som handlade om en fransk ambassadörs hustrus luxuösa men instängda tillvaro.

Utställningar i urval: Institute Suédois, Paris (2020), Bonniers konsthall (2019), Färgfabriken (2019), Musée national du Burkina Faso (2019).

Ett av verken "Glas and copper" har gått sönder under frakten från ateljén. "Det här var ett av mina finaste glas."

Foto: Anette Nantell

Till en utställning på Etnografiska i höst gjuter Theresa Traore Dahlberg harar som ska föra hennes farmors sagor och historier in i framtiden.

KULTURSÖNDAG HELGINTERVJUN

I en film jag gjorde för länge sedan filmade jag Alvaret på Öland och savannen i Burkina och korsklippte bilderna. Det gick inte att se någon skillnad!

Theresa Traore lägger ut mönsterkorten i koppar på golvet i sin ateljé på Södermalm.

Foto: Anette Nantell

Traore-Dahlberg bosatte sig i ett av mångmiljonstadens socioekonomiskt blandade områden.

– Det har varit en speciell grej med att växa upp på olika platser: jag har känt mig extremt privilegierad ända sedan jag var liten. Redan som tre eller fyraåring förstod jag, om jag till exempel fick en läsk, att inte alla kunde få det.

Barndomsminnena från Ouagadougou är ljusa.

– Jag gick på ett fransktalande dagis, och hade jättemycket kompisar i området. Det var olika sorters hem och människor, och alltid öppna dörrar. När det var fiskdamm, som på svenska kalas, kunde det vara kö runt hela kvarteret och alla barn fick komma.

– Min pappa har tolv syskon. Och så alla deras barn – bara det var många! Det var mycket fester och musik.

Hennes pappa Richard Traore har spelat en viktig roll för musiklivet i Burkina Faso. Under 90-talet startade han produktionsbolag och musikstudio, Seydoni Productions, med tillhörande kassettbandsfabrik. Som liten föreställde sig Theresa Traore Dahlberg fabriken som faderns första barn, ett syskon som krävde ständig uppmärksamhet.

Som vuxen har hon insett att faderns arbete innebar att burkinska musiker slapp ta omvägen via den tidigare kolonialmakten Frankrike. Han startade en inhemsk produktion och lanserade hundratals artister som sjöng på det egna landets språk.

Hon berättar att rapparen Smockey, en av Burkina Fasos mest kända artister, startade sin karriär genom pappans produktionsbolag.

– Många år senare var Smockey en av de drivande i protesterna mot president Blaise Com-

paoré som satt på makten i 27 år. Det säger något om vilken kraft som finns i kulturen.

Efter att kassettbanden spelat ut sin roll lades fabriken ned 2005. Men nu har delar av den återuppstått på Kalmar konstmuseum. Dels kan besökarna lyssna på originalinspelningar, dels se en film som visar hur Theresa Traore Dahlberg 2019 ställde ut maskinerna från kassettfabriken på Nationalmuseet i Ouagadougou. Tusentals burkinier kom för att ta del av landets musikhistoria, alltifrån skolklasser till regeringsmedlemmar.

– Pappa hade själv aldrig ställt ut kassettfabriken som konst, han är för blygsam. För mig blev det ett sätt att lyfta fram ett kollektivt minne, att inte förminska vad han och hans medarbetare faktiskt skapat.

Livet på Öland då? Visst blev det en flytt ungefär vart fjärde år. Föräldrarna bytte jobb, och familjen växte med två söner till. Theresa Traore Dahlberg talar varmt om bröderna, de fyra syskonen står varandra nära. Under Sverigeåren bodde familjen i lilla Skogsby på södra Öland. En folkhögskola låg mittemot huset. I övrigt fanns en bensinmack och en pizzeria.

– I Skogsby kände vi alla och jag kunde gå ensam till lekis när jag var fem. Vi hade nära till Mittlandsskogen och till Alvaret. Min mamma är agronom och hennes släkt hade en gård utanför Kalmar. Det var mycket djur och natur de åren. Jag älskade det livet också.

– Många tänker att det måste varit så olika, att växa upp så här. Men i en film jag gjorde för länge sedan filmade jag Alvaret på Öland och savannen i Burkina och korsklippte bilderna. Det gick inte att se någon skillnad! Den största skillnaden har

varit mellan att vistas på landsbygden eller i en stor huvudstad.

Vissa barn växer av att byta miljö medan andra hämmas. Hur var det för dig?

– För mig funkade det jättebra, men inte för alla syskonen.

Hon tystnar. Tänker ett varv till. Var det verkligen så bra? Jo, säger hon, i lilla Skogsby, men under högstadiet i Mörbylånga, dit elever bussades från fler orter, förändrades något.

– Jag blev väldigt medveten om att jag stack ut. Det finns ett ord nu, minoritetsstress, som är intressant. Då var vi den enda afrikanska familjen på södra Öland, såvitt jag kände till. Och med det kom en stark... anspänning.

På vilket sätt?

– En känsla av en förväntan utifrån min hudfärg. Som man känner alltifrån när man kliver på bussen eller går in i affären till hur man förväntas vara i olika situationer. Och det blir extra jobbigt i en ålder då man söker sin identitet.

Hur hanterade du det?

Hon tittar ut genom fönstren mot den majestätiska Högalidskyrkan mittemot, men ser nog högstadiets skolkorridorer i sitt inre.

– Jag hanterade det väl genom att inte ta så mycket plats. Jag kände att det var viktigt att hålla låg profil, komma i tid, att ta ut soporna på tisdagar.

Soporna?

– Ja, för annars såg det ut som att vi inte skötte oss och då skulle kanske folks förväntningar om ett negativt beteende infrias. Vi har pratat om det i familjen nu, men då pratade vi aldrig om rasism, det var mer ”de är bara avundsjuka, visa vad du kan i stället”. Men det samtalet fanns inte heller på samma sätt i samhället på den tiden.

Hon är mån om att fler ska känna att de har en självklar plats i konstvärlden. I Stockholm har Theresa Traore Dahlberg funnit, och själv bidragit till, att skapa sammanhang med andra afrosvenska konstnärer. Och hennes filmer har sprungit ur en vilja att visa upp västafrikanskt vardagsliv, inte ytterligare spå på en ensidig bild av en region präglad av krig och katastrofer.

Många kulturskapare utforskar och uppvärderar mellanförskapet nu.

– Ja, och det är jätteintressant – men inte huvudfokus i min konst. Men jag är involverad i filmfestivalen Cinemafrika och mentor för unga konstnärer. Och jag var med och startade Ouff, en konstnärsgrupp för rasifierade, när jag gick på Kungliga konsthögskolan. Vi hade ett tryggt rum där vi kunde dela våra erfarenheter av orättvisor. Men vi hade också väldigt roligt när vi gjorde enorma ljusinstallationer och skulpturvärldar tillsammans. Vårt motto blev ”let’s make art fun again!”.

Samtidigt har det krävts mod för att våga testa ett yrke utan ekonomisk trygghet. Sedan Theresa Traore Dahlberg fyllde 18 har hon inte fått en krona hemifrån.

– Det finns andra som behövt hjälp så mycket mer. Jag har alltid bidragit med det jag kan, även när jag pluggat. Nu har jag en kusin som är sjuk och behöver cellgifter. Det känns självklart att hjälpas åt.

Att studera ekonomi verkade därför vara ett vettigt kliv in i vuxenlivet.

– Jag tänkte att det skulle vara bra, men sedan mädde jag så dåligt att jag hoppade av. Jag är inte intresserad av att se pengar växa – jag är intresserad av att se idéer växa.

Hon drog i stället till New York 2002. Där fann hon ett liv bland andra unga sökare som tog ströjobb, pluggade eller sökte sig fram inom musiken, artisten Mapei bland andra.

– Det var människor som vågat ta det där steget. Som inte var så snabba på att säga att det

är omöjligt. Vi tillbringade mycket tid på taket med utsikt över ”skylinen” och kände att vi fick drömma.

Vad drömde du om?

– Att göra film, fota – att uttrycka mig. Att våga det. Så började jag assistera olika regissörer och fick inblick i filmvärlden.

Vännerna delade på två lägenheter högst upp i ett hus i Bushwick. Det var så kallade ”railroad apartments”, vilket innebar att alla fick gå igenom allas rum för att nå sitt eget. Ju längre man bodde kvar desto närmare kom man ett av de åtråvärda rummen med fönster.

– Tiden i New York var intensiv – livet ”hände” mig. Jag kunde börja dagen med en existentiell kris på taket för att sedan hamna på en utställning i konstnären Sophie Calles hotellrum eller på fest hos Mariah Carey. Någon kände någon, saker bara hände, helt oförutsägbart.

Efter sex år i New York hade hon inte bara fått ett rum med fönster, utan sparpengar och självförtroende nog för att studera experimentell 16 mm-film på The New School. Filmerna därifrån blev inträdesbiljetten till Dramatiska Institutet. Hur hänger det ihop att komma från en ”allt är möjligt-familj” och samtidigt känna stor rädsla för att ta plats konstnärligt?

– Det är väl olika saker? Att våga uttrycka sig handlar om att få ut något: att våga vara banal, eller pretentiös. Förut hade jag en föreställning om att saker måste vara helt klara för att få visas

upp. Men jag har insett att i konsten finns även en helt annan livsåskådning, en som jag föredrar. Man kan ställa frågor, ändra sig, inbjuda till samtal.

Samtal, ja: Hennes nya film ”Microcement” som visas på Kalmar konstmuseum tar upp nedmonteringen av Cementfabriken i Degerhamn på södra Öland – ett hett samtalsämne bland besvikna ölänningar. Och som tematiskt hänger ihop med mönsterkorten och kassettbandsfabriken; med hennes frågeställningar om tekniskiften, globalisering och arbetets betydelse.

Bakgrunden är att ett sjuttiotial personer blev uppsagda då tillverkningen flyttades till Gotland 2019. Sju personer fick stanna för att tillverka mikrocement. Filmen är en lågmäld, bildmäsigt poetisk skildring av hur de som blivit kvar kämpar för att hålla humöret uppe i det ödsliga industrilandskapet.

– Men det är inte en film om industridöden, säger Theresa Traore Dahlberg.

Det är ett av de tillfällen då en lite skarp beslutssamhet skyntar fram under hennes vänliga, och liksom värdiga framtoning (som möjligen förstärks av att hon är så reslig, mina fötter dinglar i luften från hennes kontorsstol).

Det Theresa Traore Dahlberg ville lyfta fram var fabriksarbetarnas kärlek till platsen, deras yrkesstolthet och hopp om att produktionen ska återupptas. Frågan är vad det är värt i en mark-

nadsanpassad värld där pengar finns att tjäna på omlokalisering till billigare breddgrader.

– Det märkliga var att samtidigt som jag höll på med filmen berättade mamma att samma ägare öppnat en ny cementfabrik i Burkina Faso, just i Ouagadougou.

Vilket sammanträffande! Vad tänkte du när du fick höra det?

– På ett sätt förvånar det mig inte alls. Jag tänker att det bara visar att vi måste lyfta blicken: se vilka det är som sitter på makt, vilka vi ger makt. Och vad det finns för möjliga framtider.

Var ser då denna kosmopolit sig själv i framtiden? Någon flytt är inte aktuell, i alla fall inte inom överskådlig tid. Utöver sina två barn har hon dessutom två bonusbarn.

– Med fyra barn mellan ett och femton har man aldrig tråkigt. Jag har alltid rest så mycket, även som vuxen, tänkt ”här kan jag bo! Och här!” Men sedan jag bildade familj har jag rotat mig.

Känner du dig aldrig instängd i Stockholm?

– Nej nej nej. Eftersom min man hade barn när vi träffades vet jag hur fort de växer upp. Nu vill jag ta reda på vilka de är: vad vill de? Sådana frågor fanns det inte så mycket plats för när jag växte upp. Jag är tacksam för allt jag fick vara med om, men jag vill se till att även följa med på barnens vardagliga äventyr.

Lisa Boda
kultur@dn.se

I ateljén i Hornstull. På den inramade film-affischen för ”Ouaga girls” (2017) syns de tonårstjejer som Theresa Traore Dahlberg följde för dokumentären som blev en feministisk snackis i Frankrike.

KONST

Stämningsmättat om kapitalismens härjningar

PUBLICERAD 2021-03-21

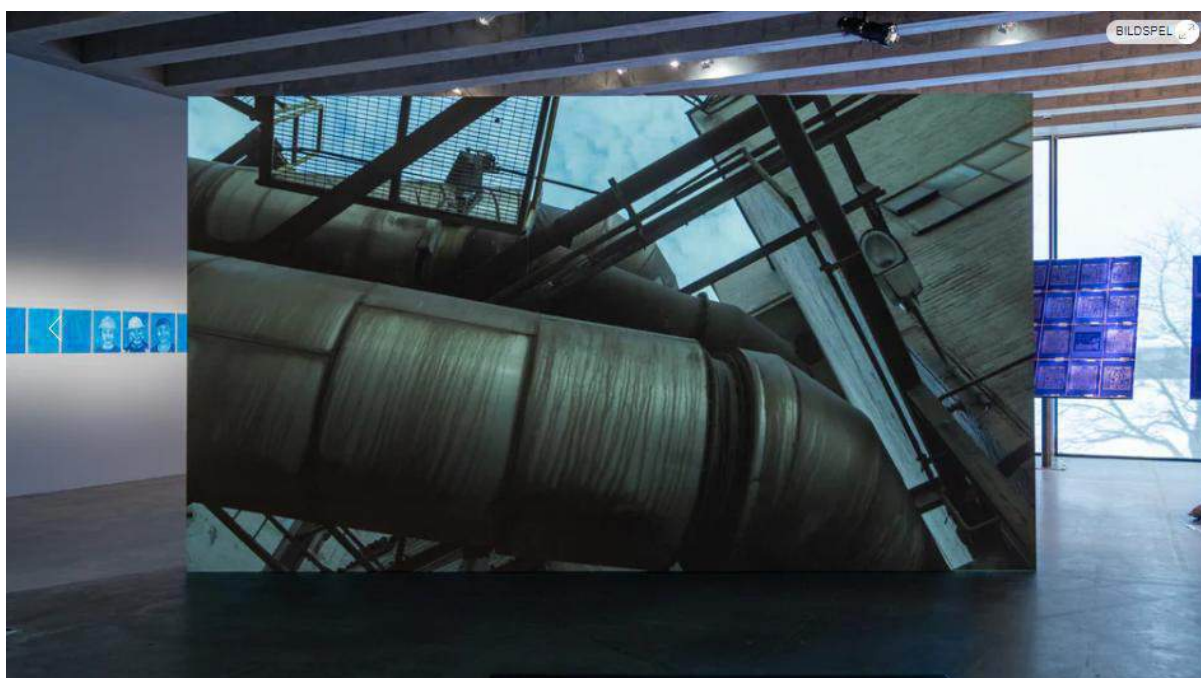

Bild 1 av 5 Vy från Theresa Traore Dahlbergs utställning på Kalmar konstmuseum
Foto: Kalmar konstmuseum

Kalmar konstmuseum har återöppnat med Theresa Traore Dahlbergs utställning "Växlingar". Den kretsar kring arbetets förgängliga värde, alltifrån Burkina Faso till Sverige. Det är vackert gjort, tycker Dan Jönsson.

Dan Jönsson

Text

Läs senare

Bild 4 av 5 Del av installationen med kassetband av Theresa Traore Dahlberg
Foto: Kalmar konstmuseum

Utställningar

Theresa Traore Dahlberg: "Växlingar"

"Museum of the History of Cattle"

Terike Haapoja och Laura Gustafsson

Kalmar konstmuseum. Visas t o m 16/5 resp 9/5, för ett begränsat antal besökare.

Ett skirt ljus faller in genom draperiet av genomstansade kopparplåtar, flimrar sakta i luftdraget, rör sig i ett böljande mönster över stengolvet. Stillheten i det coronaödsliga museet skapar en sakral känsla – men också lite kuslig, som i en gravkammare. Först när jag passerat ut på andra sidan förstår jag vad det är jag sett; plåtarna i draperiet är i verkligheten gamla mönsterkort från tillverkningsindustrin.

Alldeles nyss var de helt nödvändiga komponenter i det maskineri som är den svenska exportekonomin. I dag kasserade och värdelösa.

En stämning av melankoli vilar över Theresa Traore Dahlbergs "Växlingar" på Kalmar konstmuseum. I tre delar reflekterar den över

Del av installationen "Coppers" av Theresa Traore Dahlberg Foto: Kalmar konstmuseum

världskapital
ismens
kreativa
förstörelse:
hur den i sin
jakt på
ekonomiska
marginaler
bygger upp
och raserar,
förädlar och
spottar ut.
Flyttar,

överger och jagar vidare.

Inte minst handlar det om hur dessa processer verkar globalt, i ett system lika oöverskådligt som sammanlänkat, från Ouagadougou i Burkina Faso till Degerhamn på södra Öland.

Allt hänger ihop: de övergivna svenska mönsterkorten delar öde med kassetbanden från den burkinska musikindustrin, numera hopplöst omoderna och här ägnade en stämningsfull hyllning i ett eget rum. Och i filmen "Mikrocement" möter vi sju arbetare från Degerhamn där de går kvar på den stora cementfabriken och kontemplerar tidens gång.

Att det samtidigt byggs en ny cementfabrik i Ouagadougou har förstås ingenting med det att göra. Eller har det? Det fina med den här utställningen är att den lämnar globaliseringens bok öppen för tolkning. Den ljudlösa överflygningen över fabriken i Burkina Faso speglas i det stillsamma reportaget från anläggningen i Degerhamn, där arbetarna med dröjande gester och talande tystnader reflekterar över det som var, medan deras målade porträtt lyser i blått på väggen.

Det är vackert gjort, på ett sätt som gör det skenbart värdelösa värdefullt på nytt, ja rentav ovärderligt. Jag tänker – lite högtidligt och möjligen naivt – att om konsten har en uppgift handlar den kanske just om detta, att göra motstånd mot ekonomins devalverande kraft. Visa på andra, rimligare värden.

Parallellt med "Växlingar" visas "The Museum of the History of Cattle", ett museum i museet där den finländska duon Terike Haapoja och Laura Gustafsson tagit sig an uppgiften att kuratera ett historiskt museum ur tamboskapens perspektiv. Från uroxarnas vilda vandringar till den industriella djurhållningens masslakter.

Det är en lysande idé, som tyvärr inte genomförs konsekvent och heller inte gestaltas särskilt konkret.

Utställningen består till stor del av texter med fokus på 1900-talets parallella utveckling av djuravel och rashygien, som ger perspektivet mänsklig slagsida och för övrigt känns rätt genomidisslat, om uttrycket ursäktas. De avslutande, svarta tablåerna där antalet mördade kreatur slås fast med kylig exakthet skapar onekligen isande folkmordsassociationer men får mig mest att fantisera om hur ruggigt fascinerande och provocerande ett sådant här museum hade kunnat bli.

ÄMNEN I ARTIKELN

Konst

+ Följ

Konstrecensioner

+ Följ

TEXT

Dan Jönsson

+ Följ

Skriv ut

Rätta artikel

Publicerad: 2021-03-21, DN

<https://www.dn.se/kultur/stamningsmattat-om-kapitalismens-harjningar/>

Konstrecensioner

Konstrecension: Det osynliggjorda får värdigheten tillbaka på Färgfabriken

PUBLICERAD I GÅR

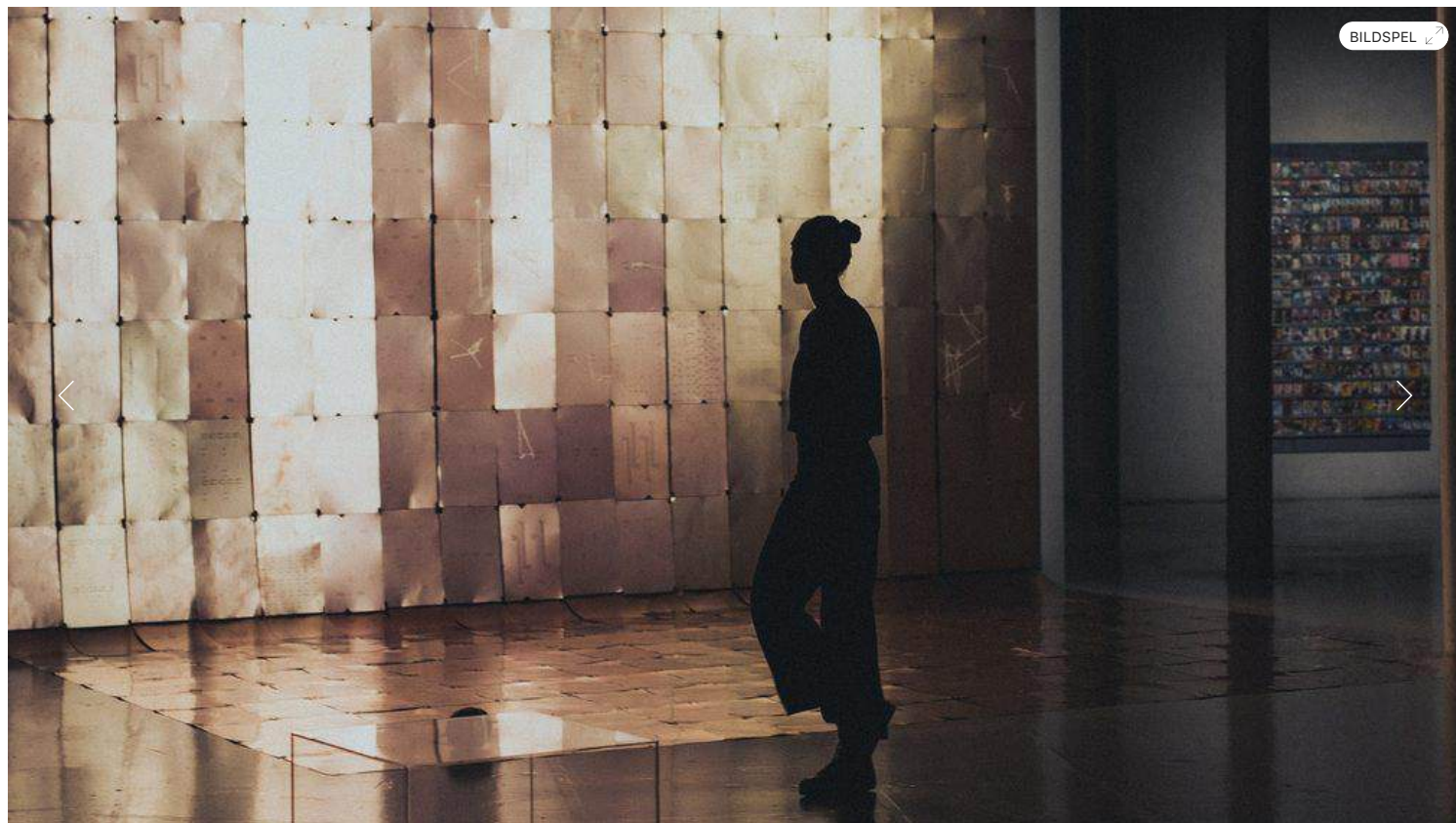

Bild 1 av 2 Vy från Färgfabriken med Theresa Traore Dahlbergs verk "Coppers".
Foto: Olof Grind

Theresa Traore Dahlberg har belönats med Beckers konstnärstipendium och en utställning på Färgfabriken. Sevärt i alla bemärkelser, tycker Jessica Kempe.

Konstrecension

Theresa Traore Dahlberg

Beckers konstnärstipendium 2019

Färgfabriken

T o m 24/3

Det är för sina prisade dokumentärer som filmaren och konstnären Theresa Traore Dahlberg gjort sig mest känd. Filmen

”Qauga girls”, 2017 års dokumentär på Göteborgs filmfestival, skildrar hur kvinnorna i Burkina Fasos huvudstad utbildar sig till bilmekaniker. DN:s recensent Eva af Geijerstam summerar lyckligt (24/8 2017) att Traore Dahlberg aldrig överger sin ”stillsamma, vackra och ömsinta koncentration på huvudpersonerna, lika lite som i smörjgropen eller i uppgiften att laga, slipa och lacka något trött bilobjekt”.

Samma omsorgsfullt allomfattande estetik kännetecknar Theresa Traore Dahlbergs skulpturer och installationer. Nu prisas hon även för sin bildkonst med Beckers konstnärsstipendium och en utställning på Färgfabriken.

Det språkliga steget kan tyckas långt mellan rörlig bild och stilla objekt. Men i Traore Dahlbergs bildvärld hänger allt ihop: analogt och digitalt, kropp och material, kulturer och kontinenter. Det tar ett tag innan jag förstår hur.

I Färgfabrikens sakralt belysta sal blir jag först bara sittandes. Andaktsfullt. Vad är det här? tänker jag på pallen. Jag känner bara vagt igen de hundratals guld- och grönskimrande koppararken som i långa remsor täcker väggen och golvet. Glänsande gula ringar fogar ihop kopparbladens alla hörn. Likt örhängen eller förlovningsringar. En konstikonostas? En skulptural filmremsa?

Genom de tunna kopparbladens hål och skåror bildas ljustrålar, magiska som i ett tempel eller i en biosalong. ”Coppers” heter det nu bearbetade verket. Skåroornas streck och linjer påminner om abstrakt konst, men ändå inte. Hålkort för vävstolar? undrar jag. Här och där i snitten syns rester av tafatta systygn och hängande vita bomullstrådar. Besök av mänsklig närvaro. På golvet ligger bomullstrådens garnspolar, varsamt placerade i grupp.

Intill beskriver en textskärm, kyrkligt stilig, hur det förhåller sig. Kopparbladen är i själva verket kasserade mönsterblad hämtade från en industri för avancerad datateknik. Mot högteknologin ställs det handspunna garnet, framställt av häxerianklagade kvinnor som i dagens Burkina Faso hänvisas till sociala produktionskollektiv.

"Untitled Blue" av Theresa Traore Dahlberg. Foto: Olof Grind

Mellan verken utspelar sig en vänsinnad kommunikation. Mot kopparikonostasen vänder sig tre stora rutade skärmar av sol- och panelmodell, blåtonat fyllda med utkast till kretskort, personligt signerade. Likt hälsningar. Nisse står det skrivet. Och Stefan. Och jag inser att hela utställningen handlar om att värdiggöra det som osynliggörs i den digitala reproduktionen; originalet, hantverket och den fysiska processen.

Så träcklar Theresa Traore Dahlberg tråden vidare till utställningens andra del: berättelsen om hur hennes far Seydou Richard Traore-Seydoni med en nu begravd kassetinspelningsteknik byggde upp Burkina Fasos första nationella musikproduktion på 1990-talet. Filmsekvenserna dröjer länge vid de tekniska detaljerna; kassetbandet förstås, vid spolarna, apparaturen, det manuella arbetet, konserterna, musikvideoinspelningarna.

Samtidigt, som en logisk paradox, används här digitaliseringens alla interaktiva möjligheter. De filmer som visas här, visas samtidigt på Musée national du Burkina Faso i Ouagadougou. Sevärt i alla meningar.

Jessica Kempe >

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt

Theresa Traore Dahlberg,
”Copper and ashes”, 2018.
Installationsvy på Färgfabriken.
Foto: Olof Grind

”Cassettes”.
Foto: Olof Grind

”Untitled blue”, mönsterkort och stålkonstruktioner, 2019. Foto: Olof Grind

Ett av de mönsterkort som ingår i Theresa Traores installation ”Untitled blue”. Foto: Färgfabriken

Kassettband från Ouagadougou möter svenska industriminnen

Konst | Utställning
Theresa Traore Dahlberg
FÄRGFABRIKEN, LÖVHOLMSBRINKEN 1,
LILJEHOLMEN, T O M 24 MARS

Karolina Modig
konst@svd.se

Theresa Traores Dahlbergs far byggde upp Burkina Fasos musikindustri. På Färgfabriken får hans musikkassetter plats bredvid kasserade mönsterkort från svensk industri. I den före detta fabrikslokalen ställer hon frågor om arbetets värde i en estetiskt övertygande installation.

I den tillfälligt förlängda gången in till Färgfabrikens stora utställningsrum strilar ljuset i linjer, de lägger sig i mönsterformationer längs golv och väggar, likt sol som pressar sig in genom neddragna persienner.

Det skarpa ljuset kommer från en spotlight riktad mot verket ”Coppers”. En från taket hängande, lapptäckslignande installation gjord av kasserade, indu-

striproducerade mönsterkort i koppar, tillverkade på en svensk mönsterkortsfabrik. I korten har konstnären Theresa Traore Dahlberg vävt in handspunnen bomullstråd, som även ligger i nystan på golvet.

Redan i ingångens ljus- och skuggspel sätts ett genomgående tema, med till synes uppenbara kontraster som undan för undan luckras upp. De hårda kopparplåtarna mot den mjuka bomullen; det historienormativt manliga mot det kvinnliga. Associationerna går till tveksamma produktionsmönster, till farlig materialutvinning och bomullsplantagens slavsymbolik. Men kopplingen kompliceras av att bomullen här är spunnen av kvinnor som anklagats för häxeri, som uteslutna ur sina samhällen samlats i ett kollektiv i Burkina Faso och skapat en självförsörjande affärsrörelse. En illustration av individens utsatthet mot kollektivets styrka, och värdet, i kontrast mot det ovärdiga, i arbete.

På kopparplåtarna framträder fingeravtryck från människorna

som hanterat korten i Sverige – den antaget trygga delen av produktionskedjan. Kortet återkommer i verket ”Untitled blue”, där mönsterkorten täckts av blå film och vinklats uppåt, som solceller som hälsar ljuset. På nära håll syns etsade förnamn: ”Nisse”, ”Jens” – namnen på de som ska fastställa att denna första, viktiga del i kedjan är korrekt. Om något går fel står de personligen ansvariga, vilket gör att många lämnar yrket av psykisk press. En oväntad skörhet som slår mot mina fördomar.

Plåtarnas mönster drar samtidigt tankarna till textilt handarbete och organisk rörelse. Kontrasterna och de uppenbara associationerna upplöses, istället framträder samband och system, där beroende och samarbete trumfar generaliseringar och gränsdragningar.

Theresa Traore Dahlberg, född 1983 och uppvuxen på Öland och i Burkina Faso, är årets Beckerstipendiat. Hon är en konstnär och filmskapare som uppmärksammat för filmer som ”Ouaga girls” och ”Ambassadörens fru”.

Filmskapandet finns med även här: på fyra digitala skärmar projiceras en reklamfilm och tre minidokumentärer om konstnärens pappas arbete med att bygga upp Burkina Fasos musikindustri. Han var musiker som grundade produktionsbolaget Seydoni och startade en kassettfabrik i Ouagadougou. När cd-skivor och digitalisering tog över i början av 2000-talet ställdes maskinerna undan för att förfalla.

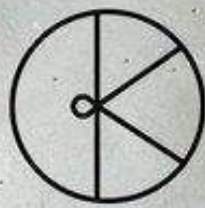
Nu visas de restaurerade kassetapparaterna på Burkina Fasos Nationalmuseum, utställningen ”Seydoni pionnier de l’industrie musicale au Burkina” öppnade samma dag som Färgfabrikens. En livestream från Nationalmuseet är projicerad på rummets bakre vägg. Videor från skivbolaget spelas upp bredvid. En man bredvid mig uttrycker nostalgisk förtjusning över kassettbandsmaskinerna. Verken visar på förgängligheten i material och uttryck, och insikten om att något högt värderat så snabbt kan förpassas till historien. Men lika mycket på likheter över kulturella gränser och hur

lite identitetsmarkörer skiljer sig världen över.

I ett hörn står en kassettbandspelare redo för band från Seydoni. Ett överpedagogiskt instruktionsblad ligger bredvid. Jag tänker på en Youtubevideo där två tonårsskallar försöker förstå vad en traditionell telefon är och hur den fungerar. Vi kan skratta åt både de okunniga och de bakåtsträvande, men påverkan av det som formar oss ska kanske inte banaliseras för mycket. Att förstöra kulturläringar är en strategi för splittra folk och förstöra känslan av tillhörighet. Hur mycket gör vi det mot oss själva?

Theresa Traore Dahlbergs utställning väcker insikter om hur sammanlänkade vi är och hur fyllda vi är av mänskliga behov. Men det är också en estetisk upplevelse att se verken, särskilt i kombination med Färgfabrikens betonggråa och vackra råhet. Utställningen samspekar så fint med den nära 700 kvadratmeter stora lokalen att det i sig blir en ytterligare anledning att se utställningen. ■

Konstnären

KONSTNÄR/REGISSÖR

De har tagit klivet
in i filmbranschen

RECENSENTERNA

Hur mår konstkritikerna i nytt
medieklimat?

MAKT

Nya kulturministerens
planer för konsten

THERESA TRAORE DAHLBERG

Vägen till vernissage.
En konstnärs produktionsdagbok

»Denna frihet gör mig medveten om
mina egna begränsningar.«
THERESA TRAORE DAHLBERG

THERESA TRAORE DAHLBERG

ÅRETS BECKERSSTIPENDIAT HETER Theresa Traore Dahlberg. Hon är 35 år gammal och bosatt i Stockholm. För att få en inblick i Theresa Traore Dahlbergs konst är det bra att börja med hennes bakgrund. Med en pappa från Burkina Faso och en mamma från Sverige har hon växelvis vuxit upp i lilla Skogsby på Öland och i mångmiljonstaden Ouagadougou i Burkina Faso. Fyra år i taget på varje plats, »jobbigast var att komma hem till Sverige igen som tonåring och börja i klassen på nytt». Mest känd är Theresa Traore Dahlberg för sina filmer *Taxi Sister* (2011), *Ouaga Girls* (2017) och *Ambassador's Wife* (2017) som är inspelade i Burkina Faso och Senegal. Men när Beckersjuryn ringde och berättade den glada nyheten visste hon precis vilket projekt hon ville visa.

– Jag har alltid velat göra något om min

pappas projekt. Han och mamma träffades i Washington där de båda befann sig på stipendievistelse. Pappa för att studera ekonomi (enligt min far så var han första afrikanen att få sin MBA på Washington University i Portland) och mamma för att utbilda sig till agronom. Men pappa, som är musiker i grunden, hade alltid drömt om att starta en musikstudio i Burkina Faso och det gjorde han. Studion blev den första i landet. Han såg också till att utbilda ljudtekniker och producenter och startade även motsvarigheten till Stim i Burkina Faso.

– Ett av hans många projekt var att starta en kassettfabrik. Det var pappas första barn. Ett livsprojekt som verkligen gått före det mesta. Ett tag kretsade allt kring fabriken. Det var en jättekamp bara att få allt att funka. Till slut gick det inte längre. Först tänkte

jag göra en film men jag insåg att det skulle bli för svårt och för dyrt. Pappa har stor integritet och är svårfångad på bild. Då dök tanken upp att göra det rumsligt. Med Beckers fick jag de rätta förutsättningarna. Igår fick jag reda på att Nationalmuseet i Burkina också vill ställa ut projektet så det blir två sammanflätade utställningar samtidigt.

Varför ville du göra just det här projektet?

– Det känns självklart för mig att berätta om den här nedlagda industrin i en industrimiljö som det är ute på Lövhöllen. Nu håller jag tummarna för att allt ska klaffa, det är så mycket strul att få hit allt material. Det skickas i en container från Burkina Faso via mellanländer, det är en massa papper och diplomati inblandat. Nu pratar jag om den här kassettfabriken hela tiden och känner att jag håller på att bli som min

FOTOGRAF: PIERRE BÜRK

FOTOGRAF: PIERRE BOHNE

pappa, haha. Men hela historien säger så mycket om hur svårt det är att starta industrier och utbyta varor. Det blir också tydligt hur värdet, såväl emotionellt som monetärt förändras över tid.

Ser du en parallell till konstvärlden?

– Det gör jag verkligen. Inte minst vad det innebär att upphöja en vara på piedestal i ett konstsammanhang.

Theresa Traore Dahlberg är just hemkommen från New York där hon varit inbjuden av Colombia University för att prata om filmer och konst. Hon känner sig fortfarande hemma i staden som hon bodde i under sex år. 21 år gammal åkte hon över för att dela en lägenhet med kompisar i området Bus-

chwick, »bland slum och shootings». Nu är det »uppstädat och fullt av biodynamiska fik». Traore Dahlberg assisterade dokumentärfotografer och regissörer samtidigt som hon försörjde sig på brödjobb, innan hon sista året pluggade experimentell film.

Var det i New York som du kom på att du ville jobba med konst?

– Ärligt talat så visste jag inte ens att Mejan fanns. Och jag kände inte heller till DI (Dramatiska institutet) mer än att folk sa att skolan var omöjlig att komma in på eftersom de bara tog in fyra studenter vartannat år. Kanske bidrog min ovisshet och respektlöshet till att jag vågade söka och kom in. När jag sedan började på Mejan, hade jag

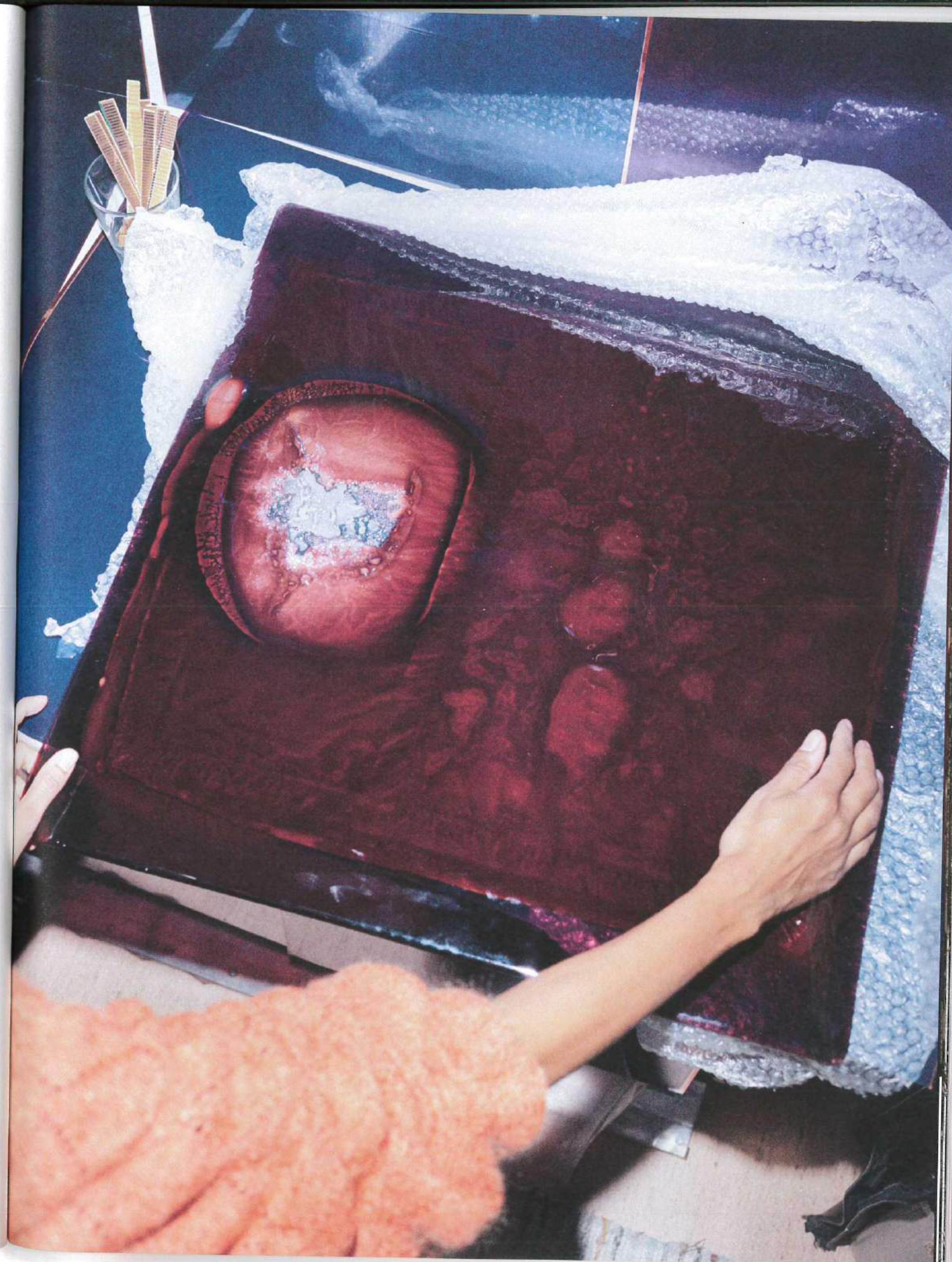
tänkt arbeta med filmen *Ouaga girls* i utbildningen, men eftersom det projektet redan var påbörjat valde jag att fokusera på installation och skulptur.

Arbetar du på några nya filmer?

– Många frågar mig »What's your next film?» Det känns nästan som att jag översköljs av något krav att göra en ny film. Så funkar det inte för mig. Att göra en ny film är ingen uppgift för mig, utan allt börjar med en idé som jag sedan måste följa. Får jag väl den övertygelsen går det att driva igenom nästan allt. Det är som att bli förälskad.

David Castenfors

Theresa Traore Dahlbergs utställning på Färgfabriken pågår 2 februari – 24 mars.

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

THERESA TRAORE DAHLBERG

Born 1983 in Värnamo, Sweden

Lives and works in Stockholm, Sweden

Education

2014-17 MFA Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.

2008-11 Stockholm Academy of Dramatic Arts, Stockholm, Sweden.

2007 16 mm and experimental film production, Parsons The New School of Design, New York, USA.

Solo Exhibitions

2025 *Hidden Tales*, Carl Eldhs Ateljémuseum, Stockholm, Sweden.

2024 *Captured Changes*, Glass Factory Boda Sweden.

Idrix III, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France.

2022 *Idrix*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2021 *Växlingar*, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden.

2019 *Usine Seydoni*, Institut Suédois, Paris, France.

Theresa Traore Dahlberg – Becker Art Award 2019, Höganäs Museum, Höganäs, Sweden.

Theresa Traore Dahlberg – Becker Art Award 2019, Färgfabriken, Stockholm, Sweden.

Seydoni Pionnier de l'Industrie, Musicale au Burkina, Musée National du Burkina Faso, Ouagadougou, Burkina Faso. *Artists' Film International*, Bonniers Konsthall, Whitechapel Gallery, Hammer Museum, Para/Site Art Space, Hong Kong, Ballroom Marfa, Marfa, Texas, USA, Istanbul Modern, Istanbul, Turkey.

2017 *System Settings*, Galleri Mejan, Stockholm, Sweden.

Group Exhibitions

2025 *Where We Are*, Sven-Harrys Konstmuseum, Stockholm, Sweden.

Shelter: Below and Beyond, Becoming and Belonging, Helsinki Biennial 2025, Helsinki, Finland.

2024 *Transmissions*, Skånes konstförening, Malmö, Sweden.

KOSMISK KASTRERING # 4711 En likkista snickrad inifrån (COSMIC CASTRATION # 4711 A Coffin Carved From the Inside), Norrtälje konsthall, Norrtälje, Sweden.

Solglimt — samtidskonst möter tidigare patienters konst (Glimpse of Sun - Contemporary Art Meets Art of Former Patients), Hospitalet, Uppsala, Sweden.

Senapsträdet och himlens fåglar (The Mustard Tree and the Birds of the Air), duo exhibition with Siri Derkert, Rikstolvan, Simrishamn, Sweden.

Loop av liv – konst i en ny tid, Kulturhuset, Stockholm, Sweden.

2023 OFF Biennale, Cairo, Egypt.

Art on Screen, Riga, Lettland

Un/Seen Spectres, Barbican, London, England.

Levande Stockholm 2023, Stockholm, Sweden.

Materialities; Energies, The Outdoor Gallery, Sergels torg, Stockholm, Sweden.

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

- 2022** *Rock my Soul II*, curated by Isaac Julien, Eva Livijn, Stockholm, Sweden.
Down to Earth (Con los Pies en la Tierra), CAAM - Atlantic Center of Modern Art, Las Palmas de Gran Canaria, Las Palmas, Spain.
Maskinerna är igång, Havremagasinet, Boden, Sweden.
- 2021** *Remixing the Future*, Museum of Ethnography, Stockholm, Sweden.
- 2018** OFF Biennale, Cairo, Egypt.
If She Wanted I Would Have Been There Once or Twice Again, Zeller van Almsick, Vienna, Austria.
Group Show, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.
I'm Fine on My Way Home Now, Galleri Gerlesborg, Bohuslän, Sweden.
Ouff Collective, Botkyrka konsthall, Stockholm & Gagnef, Sweden.
- 2017** *Anna-Lisa Thomson-stipendiater*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.
Folkmusik 2.0, Kulturhuset Galleri 5, Stockholm, Sweden. *Transnational Solidarity (Eros Effekten)*, Tensta Konsthall, Stockholm, Sweden.
I'm Fine on My Way Home Now, Allkonstrummet, Mossutställning, Stockholm, Sweden.
Gone Fishing, Gävle Konstcentrum, Gävle, Sweden.
Show Me Your Archive and I Will Tell You Who is in Power, KIOSK, Ghent, Belgium.
Back to Me, Kungliga Konsthögskolan, Stockholm, Sweden. *Great Expectations*, Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.
- 2015** *Into Your Solar Plexus*, Kunsthalle Bern, Bern, Switzerland.

Projects (selected)

- 2022** Swedish Association for Art, SAK Annual Edition.

Filmography (selected)

- 2021** *Microcement*. Director, producer and editor. Öland, Sweden.
- 2018** *Ambassador's Wife*. Director, producer and editor. Ouagadougou, Burkina Faso. Film, 16 min.
- 2017** *Ouaga Girls*. Director. Ouagadougou, Burkina Faso. Documentary, 1h 22min.
- 2012** *Taxi Sister*. Director and producer. Dakar, Senegal. Documentary, French and Wolof dialogue, 28 min.

Screenings (selected)

- 2022** Bonniers Konsthall, Stockholm, Sweden.
- 2021** Artists' Film International, White Chapel Gallery, London, United Kingdom.
- 2018** Grassi Museum, Leipzig, Germany.
Museum of African Contemporary Art, Marrakech, Morocco. Screening and artist talk, Columbia University, New York, USA.
Belfast Film Festival, Belfast, Northern Ireland. BAM, Brooklyn Academy of Music, Brooklyn, USA.

Film Festivals (selected)

International Video Art Festival OVNi, Nice, France.
Documentary Film Month, France.
Busan International Video Art Festival, Busan, South Korea.
Berlin Critics' Week, Germany.
Clermont-Ferrand, France.
FESPACO, Ouagadougou, Burkina Faso. Göteborg
filmfestival, Sweden.
International Documentary Film Festival Amsterdam, the Netherlands. JCC 2017
Carthage Film Festival (Winner of Prix du CREDIF)
Leipzig, Germany.
Telluride, USA. TEMPO, Sweden.
TIFF, Toronto, Canada.
Visons du Réel, Nyon, Switzerland.
ZagrebDox, Croatia.

Grants and Awards

2019	Becker Art Award
2018	Konstnärsnämndens stipendium Tempo Filmfestival, Best short film Africlap Award Youth Award Beldocs, Belgrad
2017	Stockholmspriset Diakité and Sachs stipendium Stiftelsen Anna Lena Thomson Till Minne Konstakademiens stipendium Fredrika Bremer stipendium <i>Ouaga Girls</i> , Prix du CREDIF pour la création cinématographique feminine, JCC Carthage Film Festival.
2015	<i>Taxi Sister</i> , Audience Award, Le Festival international du film lesbien et féministe de Paris.

Public Collections

Boda Glasbruk, Sweden.
Göteborgs Stad, Sweden.
Lindéngruppen, Höganäs, Sweden.
Statens Konstråd, Sweden.
Stockholms läns landsting, Sweden.
Ståhl Collection, Sweden.
Tia Art Collection.
Uppsala Konstmuseum, Sweden.